

Huyết Tình

Contents

Huyết Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	34
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	58
11. Chương 11	61

Huyết Tình

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đồng nghiệp văn Thiếu niên tứ đại danh bộ, 1×1Gia Cát tiên sinh đôi khi có những quyết định khiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-tinh>

1. Chương 1

Gia Cát tiên sinh đôi khi có những quyết định khiến người khó hiểu.

Tỷ như lần này, ngài giao cho Vô Tình đi bảo tiêu. Những người không hiểu chuyện giang hồ chắc chắn không bao giờ muốn mượn một người tàn phế đi bảo tiêu. Những người thông hiểu chuyện giang hồ không bao giờ dám mượn thiên hạ đỉnh đỉnh đại danh, Đại bổ đầu của Tứ đại danh bổ đi bảo tiêu.

Mới sớm tinh mơ, phòng của Gia Cát tiên sinh đã có tiếng đập cửa.

__ Thế thúc! Con có chuyện muốn tiếp kiến!

Cánh cửa vẫn đóng, từ trong có tiếng nói vọng ra:

— Có chuyện gì vậy? Cứ nói!

Thanh âm của Gia Cát tiên sinh hết sức trầm ổn, tu vi nội công đã đạt đến thượng thừa.

— Thế thúc, con xin lỗi vì đã làm phiền người, nhưng thế thúc có thể cho con biết tại sao lại giao Vô Tình đi bảo tiêu không?

— Con có thể cho ta biết tại sao lại không thể giao Vô Tình đi bảo tiêu không?

— Huynh ấy di chuyển bất tiện!

— Con thật sự chưa hiểu Vô Tình!

— Nhưng vật phẩm này có thật quan trọng đến mức bắt huynh ấy phải dích thân ra tay?

— Đích thực rất quan trọng.

— Vậy hãy để con đi cùng huynh ấy!

— Ta đã giao con đi tuần tra vùng Thiểm tây.

— Tam sư huynh sẽ đi thay con.

— Còn vụ tham ô ở Vân Nam ta đã giao Thiết Thủ và Truy Mệnh?

— Thiết Thủ nói một mình huynh ấy có thể đảm đương được!

—...

— Thế thúc, quan sát cách trở, sức khỏe của Vô Tình ...

— Lãnh Huyết! Sao bỗng dưng con trở nên nhiều lời như nữ nhân vậy?

— Con thật sự không thể yên tâm.

— Tự vấn lương tâm, nếu là việc nên làm thì cứ làm.

— Đa tạ thế thúc.

Những vòng bánh xe không ngừng lăn về phía trước. Lãnh Huyết lặng lẽ theo sát phía sau Vô Tình. Suốt chặng đường đi hai người tuyệt không nói với nhau một lời. Họ cứ ngày đi đêm nghỉ trong thăm lặng, thăm thoát đã tới nơi một cách êm thấm.

Món hàng mà họ phải bảo vệ là thứ gì? Có thể khiến hai bộ khoái nổi danh của Lục Phiến môn Thần Hầu phủ đích thân áp tải, nhất định là thứ không bình thường.

“Nhất phiến động giang hồ

Song dục trấn càn khôn

Khổng Tước nghinh phong bạo

Thiên hạ hữu kỳ nhân”

Đó chỉ là mấy câu truyền khẩu trong giang hồ, không rõ thực hư ra sao. Truyền thuyết kể lại rằng, Tần Minh vốn là một tài tử chốn giang hồ, lấy việc ngao du sơn thủy làm vui, một lần tình cờ dạo chơi trên Diệu Linh sơn đã cứu sống một con thánh thú Khổng Tước, được nó tặng cho một cây thần phiến, trên có lưu lại một pho chú ngữ pháp tuyệt thế. Y vốn không biết võ nên không hề coi trọng, đã để cây thần phiến này thất lạc, tính đến nay đã gần hai trăm năm. Tương truyền trên cây phiến ấy chẳng những có lưu lại võ học đủ để thống trị giang hồ, còn có một bộ binh thư có thể thu cả giang sơn.

Truyền thuyết dẫu sao cũng chỉ là truyền thuyết, về cơ bản là không nên tin tưởng vào những truyền thuyết như vậy.

Nhưng lòng người vốn là một túi tham, thế gian có tồn tại một thứ bảo vật hấp dẫn có thể cho con người cả sức mạnh và quyền lực như vậy, thử hỏi vì sao không khiêu khích lòng tham trời dấy?

Lòng người không chỉ là một túi tham, còn là một túi tham vô đáy. Có những kẻ vốn đã ở địa vị cửu ngũ chí tôn, khiến người khác chỉ có thể trông lên mới thấy, nhưng lòng tham vẫn không dứt. Một trong những kẻ ấy chính là Đường kim Hoàng thượng.

Kim quốc luôn luôn gây rối ở cõi biên thủy. Đại quân Tống triều đã năm lần bảy lượt xuất binh dẹp loạn. Lần này Tống – Kim giao tranh, đúng lúc Hoàng đế Kim quốc băng hà, trong nước đang rối loạn. Nhân cơ hội này, lý ra quân Tống phải trừ cỏ tận gốc. Hốt nhiên Hoàng đế Đại Tống lại ra lệnh lui binh. Thì ra nước Kim muốn đánh đổi việc lui binh bằng một món lễ vật, chính là “ Khổng Tước thần phiến” trong truyền thuyết. Hoàng đế Tống triều vốn không hề biết đến báu vật trong dân gian này, chỉ vì Sái Kinh Thừa tướng dâng tấu lên Hoàng thượng. Sái Kinh là một gian thần. Đường kim Hoàng đế là một hôn quân. Cả hai rốt cuộc vẫn là con người, vẫn có lòng tham.

Giờ đây, Vô Tình và Lãnh Huyết đang từ chỗ sứ thần Kim quốc hồi kinh. Bề ngoài thì là đi áp tiêu, thực chất là bảo vệ lễ vật tiến cung của Kim quốc. Nguyên lai Hoàng đế đã giao việc này cho Lục Phiến môn Thần Hầu phủ đảm trách. Để đánh lạc hướng, Gia Cát tiên sinh một mặt tổ chức một đội quân bảo vệ lễ vật rất rầm rộ, mặt khác lại ngầm sai phái Vô Tình đi theo tiểu lộ mang lễ vật về kinh dưới danh nghĩa áp tiêu cho một Đại thần ở kinh thành.

“ Ta biết đã làm khó con, Tiểu Dư. Nhưng lần này con không thể không đi. Nhớ kỹ, mang được nó về kinh là việc hệ trọng, nhưng quan trọng hơn hết là không được để nó rơi vào tay Sái Kinh.”

Bên bờ suối.

— Huynh uống nước đi!

Vô Tình tựa hồ không nghe Lãnh Huyết nói gì.

— Huynh sao thế?

Vô Tình khẽ giật mình:

— Sao?

— Đệ nói huynh uống chút nước.

— A!

— Huynh đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

— Ta có phải là một tên ngốc không?

Lãnh Huyết im lặng. Thoạt tiên đã định nói không, sau nghĩ lại cảm thấy con người ai cũng có đôi lúc rất ngốc nghếch.

— Ta cảm thấy bản thân biết rất nhiều chuyện, tỉ như ngọn núi trước mặt là Thượng Tào sơn, cao gần ba trăm trượng, sườn núi dài cả trăm dặm, trong núi có năm cái động lớn, mỗi cái động lại có chứa một cái hồ lớn, vì vậy núi này còn được gọi là Ngũ Động Ngũ Hồ.

— Quả thực huynh biết rất nhiều chuyện.

Vô Tình bỗng thở dài...

— Nhưng ta không làm cách nào phân biệt được con vật ở trước mắt ta là con gì?

Lãnh Huyết chú mục nhìn theo Vô Tình. Khi hắn nhìn thấy con vật mà Vô Tình cứ chăm chú ngắm từ nãy tới giờ, trong đầu chợt nảy sinh tiểu ý: Huynh ấy cứ thần người ra cả nửa ngày, chỉ là để nghĩ xem con đó là con gì sao?

— “Vòng vo một hồi, tại sao huynh không nói thế này: Lãnh Huyết! Ta thật sự không biết con này là con gì, đệ giải thích cho ta được không? Nói như vậy thì huynh mất mặt lắm sao???”

Vô Tình ngược cặp mắt trong veo nhìn Lãnh Huyết, y khẽ chớp mắt, rồi lại chớp mắt, đến cái chớp mắt thứ ba thì y lên tiếng:

— Thế sao đệ không mau nói cho huynh biết đi?

Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn ấy của Vô Tình, Lãnh Huyết chỉ muốn cười, nhưng lại phải cố nén:

— Huynh mau nói câu kia, đệ sẽ nói huynh biết con đó là con gì!

Vô Tình quay ngoắt người lại:

— Thế thì thà ta tự tìm hiểu con hơn!

Lần này, Lãnh Huyết không nhịn được, liền bật ra những tiếng khùng khục trong miệng. Vô Tình nghe thấy, liền vục tay xuống dòng suối định bắt con đó lên xem.

— Cẩn thận bị nó cắn đấy!

— A!!!

Vô Tình rút tay lại, vừa đúng lúc Lãnh Huyết bỏ tới. Hắn cầm tay Vô Tình lên xem, miệng nói:

— Nó là con rạm đấy, ngoài việc chân nó có rất nhiều lông, còn lại thì giống hệt loài cua. Cũng có thể cấp người giống cua vậy!

— Liệu có sừng lên không?

— Không có độc, không sừng, nhưng chảy máu.

Vừa nói, Lãnh Huyết vừa đưa vết thương đang rớm máu ở đầu ngón tay của Vô Tình lên miệng.

— Dừng!

Vô Tình thốt lên, nhưng muộn rồi!

Câu chuyện vui vẻ rất hiếm hoi giữa họ đã kết thúc, không khí lại quay trở về sự trầm mặc nguyên thủy. Vô Tình lặng nhìn cái hộp trên tay. Đó là cái hộp y tợ thiết kế để đựng cây thần phiến Khổng Tước. Y lại nhìn lên ngọn núi phía trước, thầm nghĩ: ” Nơi này địa thế vô cùng hiểm trở, ngày mai vượt sơn, không chừng sẽ có biến”. Lãnh Huyết lặng lặng nhìn Vô Tình đang đắm chiêu suy nghĩ, lòng chợt chùng xuống: “ Con người của huynh vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, như Thế thúc nói “ thiếu niên lão thành, tự chuốc thống khổ”, thật không sai”

2. Chương 2

Sạn đạo (*) trước mắt Vô Tình và Lãnh Huyết vô cùng nhỏ hẹp, hai bên là vách núi cao dựng đứng. Khi đi vào con đường này, bất giác cả Vô Tình và Lãnh Huyết đều như cung đã căng dây, trực chỉ mục tiêu nhắm bắn, thật sự rất căng thẳng.

Vô Tình chỉ đi cách Lãnh Huyết hai bước chân, nhưng không hề nghe tiếng bước chân Lãnh Huyết phía sau, lòng thầm khen: “Hảo khinh công”. Vô Tình đột ngột ngưng trụ. Y cảm nhận được sát khí phía trên. Khi bánh xe Ý vẫn tọa dừng lại, Lãnh Huyết cũng lập tức dừng, thủy chung cách Vô Tình hai bước chân.

Không gian hoàn toàn ngưng đọng.

Bất chợt cấp phong nổi lên.

Lãnh Huyết lập tức xuất thủ.

Hai bên tả hữu xuất hiện hai thiết cầu nặng đến trăm cân, cùng lúc lao tới với tốc độ kinh hồn. Lãnh Huyết nghiêng người tránh được một quả, khoát kiếm của hắn xuất ra chém vào sợi xích sắt của quả thứ hai. Quả thiết cầu này quay tròn, quấn chặt lấy kiếm hắn. Nguyên lai khoát kiếm của Lãnh Huyết được làm từ một chất liệu rất đặc biệt lấy từ Phù Tang Tây Tạng, có thể chịu được sức nặng ngàn cân nhưng lại rất mỏng, nhẹ và sắc bén. Tuy đã chế ngự thành công một quả thiết cầu, nhưng còn một quả nữa sau khi tập kích Lãnh Huyết không thành đã đập vào vách đá dội ngược lại. Lãnh Huyết dùng kiếm phong tỏa một quả đồng nghĩa với việc kiếm của hắn cũng bị phong tỏa. Lúc nhận ra thì đã quá muộn, Lãnh Huyết không sao thu kiếm lại được vì đã bị thiết cầu kia quấn chặt, chỉ còn một cách, là phải buông kiếm thoát thân thì mới tránh được đà lao tới kinh hồn của thiết cầu còn lại.

Nhưng Lãnh Huyết nổi danh nhờ kiếm. Đối với người dùng kiếm, buông kiếm là điều tối kỵ. Huống hồ hắn coi kiếm còn quan trọng hơn mạng sống. Nhưng chẳng lẽ hắn phải để yên cho thiết cầu kia nghiền nát?

Đương nhiên không thể nào! Ngay sát na ấy, Lãnh Huyết đã nhảy phắt lên quả thiết cầu mà y vừa phong toả, dùng lực đẩy nó qua lại, né tránh quả thiết cầu kia. Có điều sạn đạo này quá nhỏ hẹp, hai thiết cầu không thể tránh khỏi va chạm. Thời khắc hai thiết cầu va vào nhau tuy khiến Lãnh Huyết bị chấn động mạnh, song lại làm sợi dây xích quấn lấy kiếm hấn bị chùng lại, tạo cơ hội cho hấn thu kiếm.

Tình trạng của Vô Tình tuyệt không khả quan hơn.

Trước mặt và sau lưng y đều bị hai quả thiết cầu tập kích cùng một lúc. Sạn đạo quá nhỏ hẹp, bề mặt của thiết cầu lại quá lớn, cho dù Vô Tình có tránh thế nào cũng khó thoát khỏi thịt nát xương tan. Cả hai quả thiết cầu đang phóng về phía y với tốc độ kinh hoàng, không thể đoán đo quá lâu, Vô Tình tay vỗ vào hai bên thành Ý Vân toạ phi người lên cao hơn một trượng. Y đáp bên một vách đá lạng lẽ quan sát tình hình. Lòng chợt nhói lên tựa như có một thanh đao cửa đứt hết mao mạch, Vô Tình có thể tự cứu mình, nhưng Ý Vân toạ của y thì đã bị hai thiết cầu đập nát! Đúng lúc Vô Tình đang thất thần, một thiết cầu lao tới y với thế công không gì ngăn cản. Sau lưng là núi đá, muốn lùi lại cũng không được, mà tránh ra hai bên thì không kịp bởi Ý Vân toạ đã mất. Y càng không thể dùng tay ngành tiếp thiết cầu này. Y tuyệt đối không phải là Thiết Thủ!

Tuy nhiên, Vô Tình có một vũ khí rất lợi hại mà không phải ai cũng biết, đó là khinh công. Trên thế gian này, những người còn nguyên vẹn cả hai chân biết khinh công không hiếm. Nhưng người còn nguyên vẹn cả hai chân mà có được khinh công đạt đến mức “đạp tuyết vô ngân” như Truy Mệnh tuyệt không quá mười đầu ngón tay.

Còn như Vô Tình...

Đôi chân của y...

Song thủ của y...

Mục quang của y...

Tất cả đều khiến cho người khác vừa kính, vừa sợ. Như thế, con người này như đang gánh đau thương của cả thế gian để sống.

Vô Tình chưởng vào vách đá, thân hình y lại vọt lên thêm một trượng, hét lớn: “Lãnh Huyết! Ở đây giao cho đệ!”. Đoạn, song thủ chưởng xuống vách đá ba lần, mỗi chưởng lại đưa cả người y lên cao. Đến chưởng thứ ba, thân hình y đã lên tận đỉnh núi sừng sững.

Trên đây có bốn hán tử đang điều khiển bốn quả thiết cầu.

“Vách đá rất cao, thiết cầu rất nặng. Nội công bốn người này so với Thiết Thủ xem ra chỉ kém vài phân”. Đánh giá xong đối thủ, Vô Tình trầm giọng:

— Dừng tay!

Bốn người này thực sự kinh ngạc. Họ không hiểu từ bao giờ và bằng cách nào y lại xuất hiện sau lưng mình.

Lãnh Huyết phải cùng lúc đối phó với bốn thiết cầu thật không dễ. Khoái kiếm không thường dùng để đối phó với những thứ vũ khí lớn như thế này. Hắn chỉ có thể dùng khinh công để né tránh, cố gắng kéo dài thời gian để Vô Tình giải quyết lũ khốn ở trên kia. Tình thế của hắn ngày lúc nguy cấp, bị bốn thiết cầu quây chặt, sạn đạo đã hẹp còn bị đập nát, ngày càng ít khoảng trống cho hắn tránh né, đất đá từ hai bên vách lại không ngừng rơi xuống, chỉ trực đè chết người. Không thể trì trì lâu hơn nữa, Lãnh Huyết trầm nghĩ:

“Lâu như vậy mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, không lẽ huynh ấy có chuyện?”. Trong lòng Lãnh Huyết chợt bồn chồn. Bây giờ mà lên trên kia thì rất nguy hiểm, đất đá không ngừng rơi xuống, bốn thiết cầu không ngừng truy cản, nhưng Lãnh Huyết đã quyết. Hắn khua kiếm đánh văng đám đất đá đang trên đà rơi xuống khiến chúng bay tứ tán, vừa dụng lực đề khí phi thân lên cao hơn một trượng. Một thiết cầu bay vụt qua đầu khiến Lãnh Huyết phải rụt người xuống. Nhưng hắn vẫn không nản lòng, hắn đề khí thử lại lần nữa, song, vẫn thất bại. Năm lần bảy lượt không thành công, Lãnh Huyết thật sự cảm thấy bế tắc.

— Dừng tay!

Bốn hán tử điều khiển thiết cầu khựng lại khi nghe thấy thanh âm Vô Tình. Thật nhanh, họ liếc xuống đôi chân của y, rồi lại liếc xuống phía dưới nơi Ý Vân tọa bị phá nát.

— Hắn là Vô Tình!

Ngay khi nhận ra thân phận y, bốn hán lập tức chú mục vào song thủ y, toàn thân giới bị. Trên tay Vô Tình là một thanh chủy thủ. Mục quang băng lãnh liếc nhìn từng tên:

— Các người là ai? Tại sao lại chặn đường ta.

— Chỉ cần người giao cây quạt đó ra thì có thể an toàn rời khỏi đây!

Vô Tình mím môi, chậm rãi lên tiếng:

— Ai là kẻ phái các người làm chuyện này?

— Nếu người không giao quạt, kẻ dưới kia sẽ chết.

Vô Tình lắc đầu:

__ Ta có thể lấy mạng các người chỉ bằng thanh chủy thủ này. Nói ta biết, kẻ nào phải các người?

Cả bốn tên đại hán đều liếc nhìn Vô Tình khinh thường:

__ Lấy mạng bọn ta? Dựa vào người và thanh chủy thủ rỉ sét đó?

__ Tốt nhất là các người nên tin!

Đó không phải là thanh âm của Vô Tình. Y vẫn chưa lên tiếng.

Chẳng lẽ còn có kẻ nào khác ngoài Vô Tình và bốn tên sát thủ này?

Chỉ biết rằng đó là một thanh âm khàn đặc, vừa vang lên thì bốn tên đại hán co rúm cả người lại như gặp phải một con ác thú.

Trên cổ Vô Tình giờ đã xuất hiện một cây thiết trượng chắn ngang yết hầu.

__ Tốt nhất là các người nên tin vào những gì đại bồ đầu vừa nói, kéo đến lúc chết mà vẫn không hiểu tại sao mình chết.

Vô Tình ngược nhìn kẻ đang kê cây thiết trượng vào cổ y. Đó là một xú lão bà bị chột một mắt, thiết trượng của mụ thít chặt lấy yết hầu y. Kỳ thực Vô Tình chỉ muốn ho, cổ họng uất nghẹn vô cùng khó chịu. Nhưng Vô Tình đã kiềm nén lại, y vốn rất kiên cường, đặc biệt là trước mặt kẻ thù.

Thấy Vô Tình chỉ im lặng, xú bà bà liền lên tiếng:

__ Đại bồ đầu rất thông minh, nhất định là biết bọn ta cần gì. Nếu người ngoan ngoãn giao nộp thì bọn hần sẽ buông tha Lãnh Huyết và thả người đi.

__ Đừng hòng!

Xú bà bà vẽ mặt rúm ró tức tối, càng thít chặt thiết trượng vào cổ y:

__ Đã vậy thì, chẳng những mấy thiết cầu đó sẽ ép Lãnh Huyết thành cám mà ngay cả tính mạng người cũng khó bảo toàn. Ta không tin sau khi giết các người lại không thể tìm ra thứ ta cần.

__ Sao người biết nó đang nằm trong tay ta?

Vô Tình vẫn muốn thăm dò kẻ đứng sau đám người này.

— Người đừng hỏi vô ích, cái kim trong bọc còn giấu được đi đâu? Nói mau, “Khổng Tước thần phiến” đang ở đâu?

Vô Tình vẫn tiếp tục im lặng. Xú lão bà chỉ mỉm cười, con mắt duy nhất còn lại hấp háy. Một ngón tay chỉ xuống vách núi.

Một ngón tay chỉ xuống vách núi.

Bên dưới vách núi, tiếng đất đá cùng với tiếng va đập của những quả thiết cầu truyền đến tai Vô Tình. Không những thế, y còn thấy Lãnh Huyết...

Lãnh Huyết đã rơi vào bế tắc. Không thể tiếp tục tránh né, càng mong ngóng càng không thấy động tĩnh của Vô Tình, lại không thể lên trên để tiếp cứu, lòng hẩn nóng như lửa đốt.

Lãnh Huyết đã thật sự nổi giận.

Hắn leo lên sợi xích sắt của một thiết cầu, cứ bám vào đó để trèo lên phía trên, vận hết chín phần công lực, tạo thành một lớp cang khí hộ thể dày đặc. Ba quả thiết cầu còn lại liên tiếp lao tới hắn. Lãnh Huyết một tay vẫn bám chắc lấy sợi xích tiếp tục leo lên, một tay khua kiếm loạn xạ chống đỡ lại thiết cầu. Kiếm của hắn chỉ có thể làm giảm tốc lực của những thiết cầu này, tuyệt không thể cản được chúng. Hắn không ngừng bị chúng va vào, may nhờ có lớp cang khí hộ thể mà tâm mạch vẫn còn có thể bảo trì.

Tuy vậy, Lãnh Huyết đã thọ thương vô số. Lúc đầu hắn còn vung kiếm chống trả, về sau mặc kệ cho chúng lao vào mình, mặc kệ thân thể trọng thương, khoẻ mạnh cũng bắt đầu rỉ máu, chỉ chăm chăm leo đến chỗ Vô Tình.

Lãnh Huyết vốn là như vậy. Không biết có phải là một tên ngốc hay không, mỗi lần hắn đã thương kẻ khác thì luôn tự đã thương mình trước, luôn cứu kẻ khác trước mà bỏ quên bản thân.

Vô Tình nhìn thấy tất cả. Nhưng dù có thương tâm đến mấy, cũng không thể để xú bà bà này biết được. Y ngược nhìn mù, rồi buông một tiếng thở dài cốt để mù nghe thấy.

— Đại bổ đầu đã suy nghĩ lại chưa?

— Thứ người cần đang ở trên người ta. Người muốn tự lấy ra hay ta lấy cho người?

— Đại bổ đầu dễ dàng chịu khuất phục vậy sao?

— Thứ này với ta chẳng có nghĩa lý gì, huynh đệ của ta mới là quan trọng. Bảo bọn chúng dừng tay đi.

— Được, nhưng tốt nhất đại bổ đầu chó nên mạnh động, kéo Lãnh Huyết sẽ...

Bên dưới vách đá, bốn thiết cầu đột nhiên ngừng chuyển động. Không bỏ lỡ cơ hội, Lãnh Huyết lao thẳng lên đỉnh núi. Cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi kinh ngạc. Bốn thi thể nằm la liệt, trong tay mỗi tử thi còn nắm chặt sợi xích sắt. Yết hầu có thêm một lỗ thủng, máu tươi từ đó tuôn ra. “Đây là thủ pháp của Vô Tình”, Lãnh Huyết thầm nghĩ, đưa mắt tìm kiếm. Cuối cùng cũng thấy Vô Tình đang trầm toạ trên một phiến đá bằng phẳng, ánh mắt hướng về phía vách đá, trên lưng áo, máu tươi từ cổ áo chảy dài xuống tận thắt lưng. Vô Tình gặp người kịch liệt ho khan, trên cổ y có một vết máu bầm vết ngang qua yết hầu. Lãnh Huyết chạy lại.

— Huynh không sao chứ?

Còn chưa kịp nói gì thêm, chính Lãnh Huyết cũng khụy xuống, toàn thân đau ê ẩm. Vô Tình cố nén lại cơn ho, ngược lên, thấp giọng nói:

— Mau rời khỏi đây, đệ bị thương không nhẹ đâu!

*******(*) SẠN ĐẠO: () LÀ ĐƯỜNG XÂY BẰNG CẦU TREO HOẶC VÁN GỖ XẾP HAI BÊN SƯỜN NÚI ĐÁ, DÙNG ĐỂ ĐI QUA CÁC KHU VỰC NÚI NON HIỂM TRỞ.**

3. Chương 3

“Tốt nhất là các người nên tin vào những gì đại bổ đầu vừa nói, kéo đến lúc chết vẫn chưa biết tại sao mình chết.”

Câu này là do chính miệng xú bà bà nói ra. Nhưng giờ đây người hồ nghi nhất lại chính là mộ. Rõ ràng mộ đã theo dõi rất kỹ nhất cử nhất động của y. Khi y lần tay vào trong áo để lấy thứ mộ cần ra, y tuyệt không phóng bất kỳ đạo ám khí nào. Vậy thì tại sao...

Kỳ thực mọi chuyện đơn giản hơn mộ nghĩ nhiều.

Ngoài ám khí và khinh công, Vô Tình còn một vũ khí cực kỳ lợi hại mà rất nhiều người biết, nhưng không phải ai cũng hiểu. Đó là trí tuệ. Vô Tình có một trí tuệ trác việt, y dùng nó để bài binh bố trận và thiết kế cơ quan. Người trên giang hồ có lẽ còn kinh sợ cổ Y Vân toạ của y hơn cả bản thân y, nhưng họ lại quên rằng Y Vân toạ đó là do y thiết kế. Tính ra những kẻ chết trong tay y từ xưa đến nay, đa phần là vì quên mất điều này.

Xú lão bà kia có lẽ cũng đã quên mất điều này.

Khi Vô Tình lần tay vào trong áo, y đã khởi động cơ quan bên trong y phục của mình. Khi đó xú bà bà chỉ lo chăm chú nhìn theo tay Vô Tình, mục tuyệt không để ý đến cổ áo của y. Chính lúc ấy, từ trong cổ áo Vô Tình phóng ra một sợi cương ty có gắn móc câu, lao thẳng vào con mắt còn lại của mục. Xú lão bà rú lên đau đớn, Vô Tình đương nhiên thoát khỏi cây thiết trượng kia.

Nhưng lẽ ra Vô Tình phải tranh thủ thời cơ ấy lập tức lấy mạng mục để tránh đêm dài lắm mộng. Y đã không làm thế, vì y vốn không hề... vô tình. Lúc ấy, Vô Tình chỉ nghĩ đến Lãnh Huyết, y đã hạ sát bốn hán tử kia để cứu Lãnh Huyết trước. Chỉ là y thật không ngờ khi quay đầu lại, xú lão bà đó đã biến mất dạng.

— Tên què đó lợi hại hơn ta tưởng, lần sau nhất định phải chuẩn bị kỹ hơn.

— Cung chủ, có nên báo chuyện này cho Tướng gia biết?

— Chỉ là bước đầu tiên để thăm dò đối phương, không cần phải kinh động Tướng gia.

— Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

— Bọn hán nhất định nghỉ ngơi lấy lại sức, đêm nay chúng ta sẽ hành động.

— Đệ cởi áo ra đi!

— Chỉ là ngoại thương...

— Ta muốn xem vết thương, đừng nhiều lời nữa!

Lãnh Huyết miễn cưỡng cởi áo, khắp người hán đều có vết bầm tím do thiết cầu để lại. Vô Tình tự tay đun nước, lại tự tay bó thuốc cho Lãnh Huyết:

— Nếu đau thì kêu một tiếng, không ai mắng đệ hèn nhất đâu.

Một chút đau đớn xác thịt, nhưng trong lòng Lãnh Huyết dâng lên một cổ ngọt ngào.

Dường như Vô Tình muốn ta rên rỉ mới thấy thỏa mãn thì phải. Sao nét mặt của huynh ấy lại cứ khó coi thế kia...

Lãnh Huyết chợt nổi hứng trêu chọc y:

“Đã vậy đệ sẽ kêu cho huynh nghe”

Hắn lầm rầm hát trong miệng.

Vô Tình nghe xong mặt mày càng cau có hơn:

— Sớm biết đệ kêu khó nghe như vậy, ta đã không cho đệ cơ hội.

— Bài hát này là của một hài tử hái chè, đệ đã từng nghe hài tử kia hát rất nhiều lần nên mới biết mấy câu, đâu đến nỗi khó nghe như huynh nói a?

Vô Tình cười khê:

— Đúng là cũng không đến nỗi!

— Huynh lo lắng chuyện gì?

— ...

— Đệ đã xem xét kỹ mấy cái xác, nhưng vẫn không thể nhận ra lai lịch của bọn chúng. Mà đệ cũng không hiểu tại sao bọn chúng biết được mục đích chuyến đi này của ta.

— Đệ không nhận ra lai lịch bọn chúng là vì bọn chúng vốn không phải người trên giang hồ, hoặc đây là lần đầu bọn chúng hành tẩu giang hồ.

— Việc chúng ta đi theo con đường này để mang lễ vật vào cung thiết nghĩ chỉ có người trong cung mới biết.

— Đúng vậy! Thế thúc đã sắp xếp cả một đội quân giống trống mở cờ rước lễ vật vào cung để đánh lạc hướng, nghe nói đội quân này cũng bị tập kích mấy lần nhưng đều không thành công. Ngay cả viên chỉ huy của đội quân này cũng không biết sự thật. Theo lý thì nó chưa thể truyền ra cho người ngoài biết được.

— Nói như vậy, kể cả ở trong cung cũng chưa chắc có thể biết được, nếu đó không phải là một đại thần trong triều.

— Nói quanh co một hồi, vẫn là Sái Kinh!

— Ngoài tên gian thần đó ra, tuyệt không còn ai khác. Nhưng nếu hắn đã có ý định chiếm đoạt “ Khổng Tước thân phiến” thì tại sao lại còn dâng tấu lên Hoàng thượng nhận báu vật này của Kim quốc làm gì?

— Sái Kinh không chỉ muốn có báu vật này, hắn còn muốn nhân cơ hội giáng cho Lục Phiến môn Thần Hầu phủ một đòn chí mạng. Nếu lần này chúng ta thất bại, chẳng những báu vật rơi vào tay Sái Kinh, chúng ta

còn mang trọng tội, cả thế thức cũng không tránh khỏi liên lụy.

Vô Tình chợt thù người.

“... Nhớ kỹ, mang được nó về kinh là việc hệ trọng, nhưng quan trọng hơn hết là không được để nó rơi vào tay Sái Kinh.”

Lãnh Huyết thiếp đi đã lâu mà Vô Tình vẫn còn thao thức.

Nếu phải ra tay, nhất định chúng sẽ ra tay đêm nay.

Y trầm nghĩ, đoạn nhìn Lãnh Huyết.

“Tốt nhất là chờ đến khi trời gần sáng, hoặc càng muộn càng hay, Lãnh Huyết có thể nghỉ ngơi thêm một chút”.

Cây cỏ xung quanh xào xạc, càng về đêm, gió càng buốt lạnh. Vô Tình khẽ chạm vào Ý Vân toạ, Lãnh Huyết đã giúp y sửa lại, tuy không được như trước nhưng ít nhất vẫn có thể giúp Vô Tình di chuyển thuận lợi hơn.

...:“Đệ biết nó hổng huynh rất buồn, đệ đã đem nó lại cho huynh rồi đây, vẫn còn nguyên hai bánh xe, với cả...”.

“Ý Vân toạ đúng là rất quan trọng, nhưng vẫn có thể làm lại cái khác, quan trọng là đệ sao”.

“Đệ đương nhiên không sao, không khiến huynh phải lo, tự lo thân mình trước đi...”

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng ảm áp lại.

Thương thế Lãnh Huyết không quá nặng, mấy ngày nữa Ý Vân toạ cũng có thể sửa lại như cũ, mọi thứ sẽ lại như trước đây.

Chỉ cần Vô Tình không đơn độc, con đường phía trước có gian nan đến mấy y cũng đi.

Có điều sự việc thường nằm ngoài dự tính của con người.

Mong ước duy nhất của Vô Tình lúc này “... Lãnh Huyết có thể nghỉ ngơi thêm một chút!”, cuối cùng cũng không thành hiện thực.

Bọn chúng cuối cùng cũng đã đến.

Vô Tình nhẹ buông một tiếng thở dài.

Đoạn, song thủ ẩn một chưởng xuống, phi thân lên không trung.

Ba bóng đen theo sát phía sau Vô Tình.

Y cố ý dụ họ ra xa địa điểm ban đầu chừng ba dặm, rồi đáp xuống một phiến đá bằng phẳng.

Những kẻ đuổi theo y bất giác đề phòng. Tại sao là Vô Tình dẫn dụ bọn chúng mà không phải là bọn chúng dẫn dụ y?

— Ở đây không bố trí cơ quan.

Vô Tình trầm giọng giải đáp nghi vấn trong đầu chúng, nhưng chỉ càng làm chúng thêm hoài nghi.

Đêm nay chúng đã được tận mục sở thị thủ pháp khinh công của y, trong lòng chỉ cảm thấy thật quý dị. Trong không trung, thân thể Vô Tình cứ cất lên được một đoạn lại phải đáp xuống, tuy thể thân pháp vẫn thập phần ổn định. Nhưng Vô Tình thật ra là muốn kéo dài thời gian của trận chiến này để không kinh động đến Lãnh Huyết.

Chúng đều không thể nào hiểu được.

Màn đêm tĩnh mịch như vô tận.

Vô Tình đợi.

Ba hắc y nhân kia cũng không động.

Cho dù là bất kỳ bên nào có động tĩnh trước cũng đều có thể bắt đầu một trận sinh tử.

4. Chương 4

Thời gian như ngừng trôi.

Cuối cùng phe hắc y nhân cũng xuất thủ trước.

Bên tả Vô Tình, kiếm quang bổ tới như điện quang hoả thạch. Bên hữu, cương khí như đao, trảo pháp trọng trọng như núi chụp lên đầu y, tên này thái dương huyết nhô cao, hẳn nhất định là một cao thủ nội công.

Vô Tình xuất ám khí. Cùng lúc hai luồng kim quang vụt sáng.

Một châm xuyên qua kiếm quang tấn công hắc y nhân sử kiếm pháp.

Một phi tiễn lao tới ẩn đường của tên cao thủ nội công còn lại.

Hắc y nhân dùng kiếm gạt người về phía sau tránh châm, kim châm sượt qua mũi hắc để lại một vết xước dài. Hắc đã chậm một nhịp.

Vô Tình chỉ chờ có thế. Y đã kịp vòng ra phía sau hắc trong lúc hắc né tránh kim châm kia.

Lại nói tên cao thủ nội công, hẳn thậm chí không buồn né tránh phi tiễn của Vô Tình. Phi tiễn xuyên qua màn cương khí dày đặc của hắc thì đã giảm đi ba phần uy lực, chưa kể hắc từng học qua ngành công. Rốt cuộc phi tiễn cũng trúng đích, nhưng chỉ làm ẩn đường của hắc nhiều vài giọt máu.

Trảo thủ của hắc vẫn chụp thẳng xuống đầu Vô Tình với uy lực không gì cản nổi. Nhưng khi trảo chuẩn bị chạm đích lại phát hiện ra trước mặt chỉ là khoảng không. Với đà lao tới của hắc, Vô Tình có khinh công cao đến đâu cũng không thể tránh kịp, tại sao y vẫn biến mất không tăm tích trước mặt hắc như vậy?

Lúc này hắc mới phát hiện chân mình đau nhói.

Kỳ thực, trước khi phóng ám khí:

Thoạt nhìn sẽ thấy kẻ dùng kiếm có vẻ không đáng sợ bằng tên dụng trảo pháp, kỳ thực tên dùng kiếm này tâm tư cẩn mật, phải hạ tên cao thủ nội công kia trước mới mong chiếm được tiên cơ.

Lúc đấy, Vô Tình đã ngầm đánh giá đối thủ, đoạn, y phóng ra cùng lúc ba mũi ám khí, nhưng chỉ có hai mũi phát xạ ánh sáng, và cả hai mũi này đều nhắm vào phần trên cơ thể của cả hai hắc y nhân.

Quả nhiên, hắc y nhân dùng kiếm một mặt tránh châm của Vô Tình, một mặt vẫn đề phòng khu hạ bộ. Tên cao thủ nội công tự tin vào võ học của mình, hẳn toàn tâm toàn ý nhắm vào huyết bách hội của Vô Tình mà tấn công, tuyệt không đề phòng phần hạ thân.

Thiết đạn – ám khí thứ ba được phóng ra – chính là nhắm vào đầu gối hắc. Tất nhiên Vô Tình đã ngầm đề phòng trường hợp hắc là một cao thủ ngành công. Thiết đạn không giống với những ám khí thông thường

khác, không làm rách da rách thịt nhưng tấn công phần cứng lại rất hiệu quả với lực sát thương cao. Khi hắc sắp chạm tới Vô Tình, đầu gối vỡ ra làm hắc khuỵu xuống, cuối cùng chỉ có thể chạm vào khoảng không mà thôi.

Hắc y nhân dùng kiếm bỗng cảm thấy lạnh gáy.

Một phần là vì mục quang băng lãnh kia cứ rơi thẳng vào gáy hắc.

Một phần vì thanh Liễu Diệp đao đang lao đến hắc với tốc độ cấp phong.

Nhưng hắc không hề nao núng. Thanh kiếm của hắc tựa như một con linh xà độc địa luồn xuống dưới cánh tay hắc, khẽ trích nhẹ vào Liễu Diệp đao làm nó đổi hướng. Đó là một chiêu thức phản thủ kiếm.

Chân hắc cấp tốc thoái lui.

Vô Tình ở sau lưng hắc. Thanh kiếm của hắc đang kẹp dưới cánh tay hắc. Điều đó có nghĩa, lưỡi kiếm đang chìa thẳng vào Vô Tình. Hắc thoái lui cấp tốc cũng có nghĩa là thanh kiếm ấy đang trên đường đâm thẳng vào Vô Tình. Nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc hắc đang quay lưng lại phía Vô Tình, để hở một khoảng trống rất lớn.

Không lý nào như vậy, rõ ràng sát chiêu thực sự là ở phía sau.

Vô Tình trầm nghĩ.

Quả nhiên không sai! Đường kiếm mới đi được quá nửa thì lập tức biến chiêu. Thì ra sát chiêu không nằm ở kiếm chiêu mà nằm ở thoái pháp. Khi tiếp cận Vô Tình, hắc lật người lại tung một cước vào chính diện của y. Nhưng Vô Tình đã sớm có sở liệu, song thủ lập tức chưởng xuống.

Dùng hai tay để nâng cơ thể lên có nghĩa là phải nâng người lên trước rồi mới thu tay lại. Chính vì tay y thu lại sau nên đã trúng một cước ở cổ tay. Nhưng khinh công của Vô Tình không phải tầm thường, y lại biết trước chiêu này, tại sao lại để trúng chiêu phi lý như vậy?

Bởi lẽ trước khi thi triển khinh công, Vô Tình đã làm hai việc.

Đầu tiên, y khởi động cơ quan trên tuyết y của mình, từ đai lưng phóng ra cả thấy mười hai ngân châm nhắm thẳng mười hai yếu huyệt trên lưng của hắc y nhân.

“Người đã ban cơ hội này cho ta, ta không thể không tiếp nhận”.

Quả thật, để khiến Vô Tình bị bất ngờ, hắc đã chấp nhận đánh đổi một khoảng trống quá lớn phía sau

lưng. Vô Tình đương nhiên tận dụng cơ hội này.

Nhưng điều hắn không ngờ đến chính là hành động thứ hai của Vô Tình.

Ngay sát na hắn tung chân lên phát cước sát chiêu, lẽ đương nhiên sẽ lơ lửng hư chiêu, nghĩa là lơ lửng kiếm. Vô Tình đã tranh thủ sát na ấy đoạt kiếm của hắn. Chính vì thế, Vô Tình mới bị chậm một nhịp, thụ thương nơi cổ tay.

Nhưng Vô Tình cho rằng vết thương này là xứng đáng. Y có thể phóng ám khí bằng cả hai tay, còn hắn, hắn chỉ có một kiếm.

Đối với những kẻ dụng kiếm, mất kiếm là điều tối kỵ. Hắc y nhân cũng không ngoại lệ. Hắn thật sự cảm thấy tiếc hận vì hành động lần này của mình, càng khâm phục tính toán của thiếu niên tàn phế trước mặt hắn. Đáng tiếc, sự việc đã không thể vẫn hồi.

Bất giác, hắn nhìn Vô Tình, chua xót.

Ý nghĩa của ánh mắt đó là: “Đáng tiếc, ngươi không thể sống lâu hơn nữa.”

Sau lưng Vô Tình lúc này xuất hiện một bóng đen.

“Vừa rồi là ta sai lầm, vì đã để ngươi ở sau lưng ta, không ngờ ngươi thông minh như vậy mà lại lặp lại chính sai lầm của kẻ địch.”

Thân ảnh phía sau chính là kẻ mà ban nãy y phá nát đầu gối. Hắn đương nhiên không phục cho nên mới đợi Vô Tình ở đó để tập kích từ phía sau. Hắn ở một cự ly rất gần. Hai tay hắn vòng sang hai bên đầu y. Chỉ cần đôi tay kia áp vào tai y, lập tức vỡ óc mà chết.

Vô Tình nhìn hắc y nhân sử kiếm (đã mất kiếm!!!) đầy ý vị. Ý nghĩa của tia nhìn này là:

“Đáng tiếc, đã làm ngươi thất vọng mất rồi!”

Thân ảnh phía sau Vô Tình bất động như pho tượng, tay hắn vẫn còn ghé sát hai bên tai y.

Rồi hắn dần dần ngã xuống, trên ngực một thanh kiếm xuyên từ trước ra sau.

“Là kiếm của ngươi, có nhận ra không? Là chiêu kiếm ngươi vừa dùng để đánh bại Liễu Diệp đao của ta, có nhận ra không?”

Lúc này, Vô Tình thật sự rất vô tình.

Y chẳng những dùng chính thanh kiếm của hắn, mà còn dùng chính chiêu phản thủ kiếm của hắn để giết chết chính đồng bọn của hắn.

Còn tên hắc y nhân xấu số kia, hắn đâu ngờ Vô Tình biết dùng kiếm. Lần thứ nhất vì ngạo mạn mà mất một chân, lần thứ hai vì thiếu hiểu biết mà bỏ mạng. Ấu cũng là đáng kiếp!

Nhìn đồng bọn ngã xuống, hắc y nhân dùng kiếm (xin nhắc một lần nữa, anh đã mất kiếm ờy anh ơi) vẫn diện vô biểu tình.

Vô Tình thật sự thấy lạnh gáy.

Nhưng chính điều này đã khiến y đưa ra một quyết định:

Loại người lang lạt vô tình như người, dù trong tay không tác sát, ta vẫn giết không do dự!

Có cả thầy ba tên hắc y nhân.

Hai đã chết.

Còn một tên thủy chung chỉ đứng quan chiến.

Hắn chậm rãi lên tiếng:

__ Khá lắm, Vô Tình!

Hắn là một cao thủ ám khí!

Vô Tình trầm nghĩ. Y nhìn ra những vết tích lưu lại do luyện ám khí trên tay y.

__ Người đợi ta?

__ Bất kỳ cao thủ ám khí nào trên giang hồ cũng đều muốn được một lần lĩnh giáo với Ám khí vương.

__ Ta tuyệt đối không khiến người thất vọng.

— Chỉ mong là thế!

5. Chương 5

Tuyết y phiêu phiêu.

Tay trái của Vô Tình run lên nhẹ nhẹ theo từng lay động của cây lá trong màn đêm u tĩnh. Đó là cánh tay bị thương của y, là cánh tay đang siết chặt một cái thoi bạc, cũng chính là cánh tay đang nắm giữ sinh mệnh y.

Đặc thù của ám khí chính là nhất kích tất sát.

Chỉ một chiêu trong nháy mắt lấy mạng kẻ địch.

Chính vì vậy, từ trước tới nay, những trận chiến khốc liệt nhất của Vô Tình chỉ diễn ra trong khoảnh khắc. Phàm là những cuộc chiến diễn ra càng chóng vánh thì càng khốc liệt.

Khoảnh khắc đáng sợ nhất là khi nào?

Là khi ám khí được phóng ra?

Không đúng.

Khi ám khí đã phóng ra, tựa như tên đã rời cung, cho dù có chuyện gì xảy ra sau đó cũng không còn quan trọng nữa. Cho dù là cái chết thì cũng sẽ rất nhanh gọn.

Khoảnh khắc đáng sợ nhất, chính là lúc này.

Cả hai đối thủ lặng lẽ nhìn nhau, toàn thân giới bị, mỗi một sợi thần kinh cũng căng ra phòng thủ.

Giống như khi gương cung ngấm bắn còn căng thẳng hơn lúc đã xuất tên.

Giống như tử tù khi ra pháp trường sợ lưỡi đao còn kề trên cổ hơn cả khi nó hạ xuống.

Hắc y nhân thứ ba chú mục vào bàn tay đang run rẩy của Vô Tình. Cái thoi bạc lấp lánh trong màn đêm theo mỗi nhịp run của y. Tại sao y lại chọn nó để đấu với kẻ kia?

Vô Tình không rời mắt khỏi cái ống nhỏ xíu trên tay hắn. Thiết kế chẳng có gì đặc biệt của nó thu hút sự chú ý của y. Chỉ là một cái ống rỗng ruột, dài không quá một ngón tay, bề ngoài nhẵn nhụi. Một ám khí như thế sẽ có sức sát thương thể nào đây?

Thời khắc xuất thủ cuối cùng cũng đến.

Hắc y nhân phóng ra cái ống trên tay y. Vì cái ống rỗng nên dù có lao đi với vận tốc rất nhanh thì cũng không hề tạo ra tiếng rít gió, cũng không phát quang. Vô Tình khó lòng phát hiện quỹ đạo của loại ám khí này trong màn đêm.

Hắn rất tự tin.

Một kích này nhất định hạ thủ được Vô Tình.

Thủ pháp ám khí của hắn rất cao minh, bên trong ẩn tàng nội lực thâm hậu. Ám khí do hắn tự thiết kế cũng rất đặc biệt, vô cùng khó lường. Hơn nữa, Vô Tình phóng ám khí bằng tay trái, cánh tay bị thương cũng là tay trái. Chung quy, hắn tự tin đến vậy, âu cũng là có cơ sở.

Khác hẳn với ám khí của hắn, ám khí của Vô Tình chẳng những phát quang mà còn là ánh bạch quang vô cùng rực rỡ, sẽ theo gió bay đi đầy uy vũ. Ám khí của y phát sáng như thế, lẽ nào không sợ đối phương nhìn ra được mục tiêu tấn công rồi né tránh?

Sở dĩ y dùng cái thoi bạc này chính là muốn lợi dụng ưu thế phát sáng của nó. Y tin rằng cho dù hắn có nhìn ra được mục tiêu, cũng sẽ không né tránh.

Và y đã đúng.

Hắn quá tự tin, tự tin đến mức ngông cuồng. Hắn biết rõ Vô Tình nhắm thẳng vào yết hầu mà tấn công, nhưng không hề né tránh.

Lẽ nào hắn đã quên bản thân đang đấu với vua ám khí?

Nguyên lai bên trong còn có ẩn tình.

Cái ống nhỏ mà hắn phóng ra đi được nửa đường lập tức tách làm hai. Từ hai nửa ống hình trụ này xuất ra hai lưỡi dao bén nhọn, một lao tới đỉnh đầu Vô Tình, một lao tới cản chiếc thoi.

Hai lưỡi dao vẫn lướt gió bay tới, vô thanh vô tức.

Nhìn thấy thành tựu ám khí của mình, khoé miệng hắn cong lên.

Nhưng khi người ta chưa kịp nhận ra nụ cười của hắn thì nó đã tắt lịm.

Tại sao hắn có thể nhìn thấy nó tách ra làm hai mảnh? Rõ ràng nó hòa lẫn trong màn đêm, không hề phát ra quang tuyến kia mà? Hắn có thể nhìn thấy, nghĩa là Vô Tình cũng có thể.

Thì ra ánh sáng phát ra từ cái thoi bạc đã soi rọi cả quỹ đạo của ám khí kia.

Vô Tình cũng đã nhìn thấy ám khí của hắn tách ra thành hai lưỡi dao, một trong hai đang lao thẳng tới đỉnh đầu mình, và y cũng không hề né tránh. Bởi lẽ cái thoi bạc của y cũng đã bắt đầu tách ra làm hai mảnh.

Hai mảnh của cái thoi lao tới hai lưỡi dao. Một tiếng va chạm đỉnh tai nổ ra ở trên không trung. Cả bốn mảnh ám khí đều rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, “ba” một tiếng vang lên.

Hắc y nhân đã ngã. Trên yết hầu găm một đạo hoa tuyết nhuốm máu tươi.

Nguyên lai khi cái thoi bạc tách ra làm đôi, từ trong thoi bắn ra một đạo hoa tuyết, phản lực tạo ra từ vụ va chạm càng làm hoa tuyết tăng thêm tốc lực. Hắc y nhân không tránh chiếc thoi vì hắn tự tin vào ám khí của bản thân, còn về đạo hoa tuyết là vì hắn có muốn tránh cũng không kịp.

Diễn đạt thì dài dòng, nhưng từ khi họ bắt đầu xuất thủ cho đến khi kết thúc chỉ trong một sát na ngắn ngủi.

Hiện tại, hai mắt hắn nhắm nghiền, có lẽ đang tận hưởng cảm giác thất bại.

Thất bại thực sự.

Y vĩnh viễn không phải là vua ám khí.

Một lần lầm lỡ, vạn kiếp bất phục.

Vô Tình bất giác có điểm chua xót.

Từ đầu chí cuối, hắn thủy chung muốn đơn thân đấu với ta.

Suy cho cùng, hấn vẫn còn có chút khí phách.

Bỗng y nghe thấy tiếng khò khè phát ra từ trong cổ họng hắc y nhân. Thi triển khinh công, đáp xuống bên cạnh hấn.

— Người muốn trần trối điều gì?

Hấn gật đầu, đoạn hướng mắt xuống hoa tuyết đỏ thắm trên yết hầu.

— Đại sư huynh!

Lãnh Huyết bật dậy sau cơn mê, toàn thân đầy mồ hôi. Gương mặt hấn thoáng lộ ra vẻ kinh hoàng. Hấn đã mơ thấy đôi ngọc thủ, mà dù có chết hấn cũng vẫn có thể nhận ra chủ nhân của nó, nhuộm đầy máu.

Không gian về đêm tĩnh lặng đến rợn người.

“ Vô Tình, huynh đang ở đâu? ”

Ỗ Vân tọa vẫn còn nguyên đó.

— Lãnh Huyết!

Vô Tình mấp máy đôi môi. Đầu ong ong như có ai đang gọi tên mình.

Một mùi tanh hôi đến buồn nôn xộc lên mũi. Y cố gắng lấy lại thần trí để xác nhận thực tại.

“Đây rốt cuộc là đâu? “

Y đưa mắt nhìn quanh, nhưng không nơi nào cho y câu trả lời xác đáng. Xung quanh chỉ có thạch nhũ, không gian thật ảm thấp.

Là một hang động?

Rồi y nhận ra phía dưới mình là một cây cầu bắc ngang qua một hồ nước rộng lớn. Nước trong hồ đục ngầu, không ngừng sủi bọt, và vị đạo hô tanh kia bốc lên từ đây. Giữa cây cầu có đóng một cọc trụ, và y thì đang bị treo trên cây cọc đó bằng một sợi thừng thít chặt ngang hông, tay bị cột ra phía sau cây cọc.

Tại sao Vô Tình lại ở một nơi như vậy?

Lãnh Huyết mò mẫm trong đêm tối, cố hết sức để lấy lại bình tĩnh. Toàn bộ tâm trí dồn nén lại, chỉ tập trung vào khứu giác. Cuối cùng Lãnh Huyết cũng ngửi thấy, là mùi máu, rất nhiều máu tươi.

Có cả thấy ba cái xác.

Một tử thi đầu gối bị vỡ vụn, một thanh khoát kiếm xuyên ngay ngực, từ trước ra sau.

Một tử thi khác bị trúng mười hai đạo ngân châm vào mười hai yếu huyệt sau lưng, vết thương trí mạng là ngân châm dài ba thốn ở thái dương.

Tử thi còn lại có một lỗ thủng nơi yết hầu.

Đều là tuyệt tác của Vô Tình.

Lãnh Huyết thở phào:

Vô Tình vẫn còn sống!

Bên tai đột nhiên có tiếng gió rít lên.

Nhanh như chớp, Lãnh Huyết quay người lại. Nhưng không kịp, chỉ thấy một đạo hàn quang loé lên trong màn đêm, Lãnh Huyết thấy mi tâm chợt nhói, gục ngã.

Tại sao Vô Tình lại ở một nơi như vậy?

Nhớ lại khi đó...

“Người muốn trần trối điều gì?”

Vô Tình hỏi hắc y nhân.

Hắn gạt đầu, đoạn hướng mắt xuống hoa tuyết đỏ thắm nơi yết hầu.

Vô Tình hiểu ý, vươn tay nhỏ hoa tuyết trên cổ y.

Máu tươi bắn lên khuôn mặt như bạch ngọc của Vô Tình, nhuộm đỏ cả tuyết y.

Trắng – đỏ đối chọi nhau một cách dữ dội.

Hắc y nhân không hề trăn trở lời nào.

Hắn chỉ cười, một tràng cười ghê rợn trước khi nó tắt lịm cùng với hơi thở của hắn.

Lòng Vô Tình quặn thắt.

Y đã hiểu ra ý nghĩa của nụ cười đó. Nhưng muộn mất rồi!

Gia Cát Lượng đến lúc chết vẫn còn có thể dùng hình nhân đánh lui Tư Mã Ý.

Bài học từ cổ nhân còn đó!

Vậy mà y đã tin vào khí phách của hắn. Y thấy bản thân thật ngu ngốc.

Máu tươi phảng phất mùi tanh.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, bên tai chỉ còn những thanh âm hỗn loạn.

Y từ từ ngã xuống...

...Đến khi y tỉnh lại thì đã thấy mình ở đây rồi!

Thiên Độc Tàng Cung là một tổ chức bí mật, đã tuyệt tích trên giang hồ gần chục năm nay. Tổ chức này nổi danh với thủ pháp dụng độc âm oán. Những độc vật bình thường khác thường không mùi không vị, nhưng độc pháp của Thiên Độc Tàng Cung hữu hương hữu vị, còn là hương và vị rất đặc trưng không thể tìm thấy ở đâu khác. Lẽ dĩ nhiên những kẻ lịch duyệt giang hồ thường dựa vào mùi hương đặc trưng đó để phòng tránh bị trúng độc của tổ chức này. Thế nhưng vẫn có không ít người đi lại trên giang hồ nhiều năm mà vẫn bị chết trong tay chúng. Bởi lẽ, thủ pháp phóng độc của bọn chúng thật sự rất đặc biệt.

Vô Tình không phải không biết đến tổ chức này.

Thậm chí y đã từng phá nhiều vụ án có liên quan đến độc dược của Thiên Độc Tàng Cung.

Nhưng rốt cuộc vẫn bị người của cung này ám toán. Làm sao y có thể ngờ trong máu của hắc y nhân kia lại có độc?

Mấy năm nay đã điều tra nhiều vụ án có liên quan đến Thiên Độc Tàng Cung, tuyệt không tìm ra manh mối cũng như nơi ẩn nấp của bọn chúng. Tỷ như bọn chúng thực sự là người của Sái Kinh, tỷ như bao năm nay Sái Kinh luôn che chở cho chúng, không tìm ra bất cứ một manh mối nào cũng là lẽ đương nhiên!

Trong đầu Vô Tình, những dòng suy nghĩ liên tục ngược xuôi.

Tim y đột nhiên như bị một tảng đá chèn ép.

“Lãnh Huyết!”

“Lãnh Huyết!”

Tại sao y lại có cảm giác bất an như vậy?

Một tia sáng khẽ lọt vào trong hang động ẩm thấp.

Những tiếng “cộp... cộp...” vọng vào vách đá phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Cuối cùng cũng tới...”

Vô Tình không nén được tiếng thở dài.

— Đại bổ đầu vẫn khoẻ chứ?

Thanh âm khàn đặc quen thuộc vang lên.

— Chúng ta lại gặp nhau, sớm quá phải không?

— Lần đó ngươi bỏ đi nhanh như vậy, ta đã nghĩ sẽ gặp lại rất sớm.

Xú lão bà cười hắc hắc, mà Vô Tình nghe như một con linh xà đang rít gió, nhưng tiếng rít của con rắn già này tuyệt không trong trẻo gì cho cam.

__ Người đáng tuổi con ta, nên biết tôn trọng trưởng bối một chút.

__ Phải! Có điều muốn so với mẫu thân ta thì người nên trẻ thêm chút nữa, cả hai mắt của người cũng nên sáng lại!

Xú lão bà ngũ quan lập tức vặn vẹo. Mụ đưa tay lên sờ vào hốc mắt, con mắt đã bị ám khí của Vô Tình móc ra, chỉ còn lại một cái lỗ đen ngòm.

__ Cũng nhờ Đại bổ đầu ban cho.

Xú lão bà không còn nhìn thấy gì, đi bên cạnh bà ta là hai tên sai nhân, một tên cao gầy, tên kia mập lùn. Hai tên sai nhân đỡ xú bà bà đi lên cây cầu bắc ngang qua cái hồ nước, dẫn tới chỗ Vô Tình.

Đến trước mặt Vô Tình, mụ thông thả gọi:

__ A Tâm!

__ Ân, chủ nhân?

Tên sai nhân mập lùn lên tiếng đáp.

__ Mau trút bỏ y phục của Đại bổ đầu!

6. Chương 6

A Tâm! Mau trút bỏ y phục của Đại bổ đầu.

Tên sai nhân mập lùn tỏ ra hăm hở:

__ Ân, chủ nhân!

Hắn đang chuẩn bị ra tay thì tên sai nhân cao gầy lên tiếng ngăn lại:

— Đùng!

— Có chuyện gì, A Phúc?

Xú lão bà háng giọng hỏi.

— Không có gì, nhưng...

— Nói!

— Chuyện này... có thể giao cho ta làm được không?

— Ha hả... Thì ra ngươi cũng có nhĩ hứng với y. Được thôi, ta ân chuẩn.

Tên sai nhân mập lùn kia tỏ ra rất tức giận, liếc xéo A Phúc, bất quá có xú bà bà ở đó, nếu không, tin rằng hắn đã không dễ yên như vậy.

Nguyên lai hai tên sai nhân này vốn tu luyện môn độc công âm dương nhị khí. Hàng ngày ngoài những lúc phải làm việc cho chủ nhân, bọn chúng thường xuyên đi bắt người về hút hết khí huyết và tuỷ sống trong người họ để luyện độc, bất kể nam nữ. Ngoại hình của hai tên này lại cực kỳ xấu xí, nên chúng đặc biệt yêu thích nam thanh nữ tú.

Vô Tình, dĩ nhiên, rất đẹp.

Nhìn thấy Vô Tình, với chúng mà nói, tựa như kẻ tu hành được nhìn thấy niết bàn vậy.

Nghe bọn chúng tranh nhau cỡi bỏ y phục mình, lòng Vô Tình tựa hồ như bị đao rạch nát.

Thà chết chứ không chịu nhục!

Vô Tình cay đắng nghĩ thầm.

Nhưng còn nhiệm vụ. Thế thúc giao phó, còn có... Lãnh Huyết...

Vô Tình cắn răng.

Đành chịu.

Nguyên lai từ khi bị cơ quan trên y phục của Vô Tình làm hỏng một mắt, xú bà bà tỏ ra căm phẫn và uy kị bộ tuyệt y của y. Để đề phòng Vô Tình lại giở chiêu cũ, mụ phải trút bỏ y phục trước.

A Phúc chậm rãi tiến lại gần y.

Dù Vô Tình thần thái có cương cường đến đâu, cũng không thể giấu được vẻ bi phẫn cùng hổ thẹn nơi đáy mắt.

Nếu Lãnh Huyết nhìn thấy nét mặt của Vô Tình lúc này, đôi mày kiếm nhất định sẽ chau lại y như cái chau mày của tên A Phúc lúc này.

Hắn đặt tay lên cổ áo Vô Tình.

Y khép chặt hai mắt.

— Vô Tình ...Vô Tình ...

A Phúc thật nhẹ nhàng, cũng thật tỉ mỉ, khéo léo kéo tuyệt y xuống.

Khí lạnh ẩm thấp trong hang động phả lên người y, làn da mong manh se lại.

— Vô Tình ...Vô Tình ...

Kỳ lạ, tại sao y cứ nghe thấy thanh âm của Lãnh Huyết gần bên tai như vậy.

Cánh mi cong khê vênh lên, trước mặt y vẫn là tên A Phúc kia, nhưng miệng hắn không ngừng mấp máy, thấp giọng gọi tên y.

— Là đệ...

Vô Tình ngẩn người.

Sao lại có thể? Bằng cách nào?

Xú lão bà tiến lại gần Vô Tình, vươn tay sờ loạn trên khuôn mặt y như thể đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Động mạch cổ Vô Tình giật mạnh.

Cuối cùng xú bà bà cũng chạm tới hàng mi ướt đầm quanh mắt y. Mụ nhếch mép cười nhạt, đoạn, thiết trượng vung lên.

Cái đầu khảm bạc lạnh ngắt của cây thiết trượng áp sát vào một bên mắt y.

— Vô Tình, ta hỏi ngươi một lần nữa, Khổng Tước thần phiến ngươi cất giấu ở đâu?

Thiết trượng lạnh lẽo làm Vô Tình nhớ lại cảm giác khi nó thít chặt lấy cổ y. Yết hầu bắt giác một trận ngứa ngáy, y lại muốn ho. Nhưng lúc này y tựa hồ là một phiến đá vô hồn, có cạy miệng cũng không nói nửa lời.

Mụ lại gần từng tiếng:

— Khổng Tước thần phiến! Ngươi cất giấu ở đâu?

Đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

Mụ ấn đầu cây thiết trượng vào mắt y.

— Trong cái hồ đó là gì, ngươi hẳn phải biết. Chất độc trong đó được tạo nên từ vô số tử thi thối rữa, khắp trong thiên hạ này tuyệt không có một cái hồ thứ hai.

Vô Tình cười nhạt:

— Quả là không còn cái thứ hai. Phỏng chừng cả năm cái hồ trong Thượng Tạo sơn này đều đặc sắc như vậy.

— Đại bổ đầu quả nhiên thông minh, chắc đã đoán ra lai lịch của bọn ta rồi. Vậy mong ngươi hãy hợp tác, để tránh đau đớn nhục thể.

Vô Tình hừ lạnh một tiếng, trầm nghĩ:

Đau đớn nhục thể? Trên thế gian này có sự đau đớn nhục thể nào có thể làm cho toàn gia ta sống lại, thì ta đã đánh đổi từ lâu rồi!

Vô Tình bỗng chưa xót.

Quả thật, y đã chịu quá nhiều cô khổ trên thế gian.

Liệu còn nỗi đau thể xác nào có thể sánh với những thương tâm của y?

Bên mắt bị đầu thiết trượng chèn ép bắt đầu nhức nhối, từng mạch máu như muốn vỡ tung. Đôi chân lại không chạm tới mấy tấm ván trên cây cầu, sợi dây thừng thít ngang hông nâng đỡ toàn bộ cơ thể, khiến cho máu huyết trong người y dồn ứ toàn bộ từ đan điền trở ngược lên trên, vô cùng khó chịu. Tay y bị trói đến rã rời, gân xanh chỉ chít nổi lên, hướng hồ tay trái còn bị trúng một cước. Mùi tanh tưởi dưới hồ bốc lên làm trong người Vô Tình cuộn cuộn muốn nôn.

Điều mà y cảm thấy khó chịu nhất chính là trên người không một mảnh vải, trong khi cặp mắt sắc lang kia (ý là chỉ tên A Tâm đó, bé Tình quên mất mắt bé Hít cũng sáng a???) không ngừng vuốt ve sờ soạng lên thân thể y, một phen cũng không chừa. Con người hẳn có thêm một lớp vỏ bọc bao phủ bên ngoài, đều có cảm giác an toàn hơn.

Nhưng điều làm y thấy chán ghét nhất chính là cuộc đối khẩu vô vị này.

Giết thì không giết, toàn nhiều lời vô ích. Chỉ bằng cứ im lặng cho xong!

Vô Tình ngán ngẩm nghĩ thầm.

Trước thái độ đó của Vô Tình, xú lão bà khẽ gật đầu.

— Người đứng là quật cường hiểm thấy. Thật lòng mà nói, ta có phần khâm phục người. Nếu người biết điều một chút thì ta sẽ bỏ qua cho người chuyện người lấy đi một con mắt của ta. Nếu không thì...

Mụ lại ấn cây thiết trượng vào mắt y, sâu hơn một chút, làm con người muốn nổ tung.

— Nếu không ta sẽ móc một con mắt của người trước, lưu lại cho người một con mắt, để khi ta dần dần thả người xuống dưới – chỉ tay xuống hồ – thì người có thể chiêm ngưỡng thân thể mình từ từ rã nát ra trong đó.

Lãnh Huyết tìm cách vòng ra phía sau Vô Tình, may thay tên A Tâm kia cứ dán cặp mắt sắc lang của hắn lên người Vô Tình nên không để ý hành tung Lãnh Huyết. Sắp gần đến đích, Lãnh Huyết lại vấp phải một tấm ván mục, gây kinh động xú bà bà.

Vô Tình cau mày.

Hồng!

Xú lão bà quay qua:

— Chuyện gì, A Phúc!

Lãnh Huyết hơi kinh hoảng, nhưng lập tức hồi thần.

Không xong rồi, đành đổi phương án khác.

— Nói!

Mụ sốt ruột.

— Nô tài có thứ này muốn đưa chủ nhân xem qua.

— Mang lại đây.

Lãnh Huyết chậm chậm bước lại, tay hấn như đang cầm theo vật gì, kỳ thực là đang ngằm vận lực.

— Mau lên!

Xú bà bà thúc giục.

Lãnh Huyết chỉ còn cách mụ chưa đầy ba bước chân. Đây là thời cơ thuận lợi để xuất thủ. Nhất thiết phải thành công trong một chiêu này, nếu để mất tiên cơ chỉ e ngay cả bản thân cũng khó thoát, đừng nói đến chuyện cứu Vô Tình.

Lãnh Huyết ngằm tính toán...

Ba...

Hai...

Một...

Ánh sáng chớp lên trước mắt.

Lãnh Huyết choáng váng.

Chỉ cảm thấy cổ họng có vị tanh, máu tươi trực trào ra khoé miệng. Trước ngực một trận đau nhói.

Lãnh Huyết cố gắng trấn tĩnh, nhìn lại chuyện gì đang diễn ra.

— Dám đơn thương độc mã đột nhập vào bốn cung, bản lãnh của người cũng rất khá.

Xú bà bà đi đi lại lại trước mặt Lãnh Huyết.

Trên ngực hằn in hằn vết tích của cây thiết trượng. Nguyên lai mục ta đã đoán trước hành động lần này của hần, nên tiên hạ thủ vi cường.

Lãnh Huyết nén đau gắng hỏi:

— Sao người nhận ra ta?

— Xem bộ người dịch dung cũng rất khá. A Tâm và A Phúc theo ta đã lâu, tuy ngày thường chúng hay cãi vã tranh giành nhau nhưng kỳ thực lại rất thân thiết. Người có thể qua mắt được A Tâm âu cũng có chút bản lãnh.

— Rốt cuộc vẫn bị người phát hiện.

— Ta tuy mù nhưng thính giác còn rất tinh tường, ta nghe giọng của A Phúc gần mười năm nay, lẽ nào còn không phân biệt được thật giả?

Điểm sơ đẳng như vậy mà vẫn mắc phải!

Vô Tình thở dài nhìn Lãnh Huyết, ánh mắt đầy vẻ quan hoài.

Tuy Vô Tình chỉ hơn Lãnh Huyết một tuổi, nhưng Lãnh Huyết mới xuất đạo, kinh nghiệm trên giang hồ của Vô Tình hơn xa Lãnh Huyết.

Xú bà bà lại hắc hắc cười. Tiếng cười phát ra từ thanh quản của mục, một lần nữa, hết như một con rắn già nua rít lên với cái lưỡi thè dài.

— Cả hai tên bổ khoái các người đều ở đây! Là ý trời giúp ta...

— Đáng tiếc, người vui mừng quá sớm rồi!

Lãnh Huyết bật dậy, hần đã trút bỏ cái lột A Phúc để quay trở lại là một Lãnh Huyết chân chính. Không biết từ bao giờ, trên tay đã có thêm thanh đoản kiếm.

7. Chương 7

Đáng tiếc, người vui mừng quá sớm rồi!

Lãnh Huyết lạnh lùng nhìn xú lão bà, nhân thân tuyệt không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Xú lão bà siết chặt thiết trượng trong tay, cái đầu khảm bạc của nó miết xuống những mảnh ván của cây mộc kiều, phát ra tiếng ken kết.

— Người đã trúng một trượng của ta!

— Hai mắt người đã không còn nữa!

Thanh âm hai người đập vào vách đá vọng lại cũng đủ khiến kẻ khác đình tai nhức óc.

Gió từ đâu tạt qua nơi này, khí độc tanh tưởi từ dưới hồ bốc lên.

Bầu không khí tịch mịch, tang tóc.

Cuối cùng mù cũng xuất động.

Cây thiết trượng khua lên trong không trung tạo thành màn trượng ảnh dày đặc bủa vây Lãnh Huyết.

Màn trượng ảnh vừa ập tới, Lãnh Huyết lập tức dùng thân pháp phiêu hốt né tránh.

Con mồi đột nhiên biến mất, thiết trượng rơi vào khoảng không, xú bà bà lập tức đình chỉ động tác, dựng tai lên nghe ngóng.

Cấp phong nổi lên từ phía sau lưng mù, Lãnh Huyết đã xuất thủ ngoan độc điểm nhanh vào ba huyệt đạo sau lưng xú lão bà.

Lãnh Huyết đã quen dùng trường kiếm. Nhưng ít ai biết rằng sở trường của hắn lại chính là đoản kiếm.

Những lợi khí uy vũ thường tận dụng độ dài, như thiết trượng của xú bà bà thì tuyệt đối uy vũ. Nhưng những lợi khí càng ngắn thì càng hiểm độc, mà đoản kiếm của Lãnh Huyết lại chỉ dài hơn một thước. Hơn nữa, Lãnh Huyết thành danh bởi “khoái kiếm”. Kiếm càng ngắn, càng nhanh.

Tuy nhiên lần hành động này của hắn vẫn chậm hơn xú bà bà một bước.

Vừa nghe cấp phong nổi lên, xú bà bà lập tức quay ngang thiết trượng xuất ra một chiêu “Hoành tảo thiên quân”.

Chiêu “Hoành tảo thiên quân” này có thể gói gọn trong bốn chữ “bạo thiên nghịch địa”.

Lãnh Huyết cấp tốc thoái lui.

Đột nhiên Vô Tình hét lớn:

— Cẩn thận phía sau!

Lãnh Huyết quay lại phía sau, thì ra phía sau hắn cây mộc kiêu đã tận, bên dưới là hồ nước chứa đầy độc chất, chỉ sảy chân một lần sẽ vạn kiếp bất phục.

Lãnh Huyết thoáng động dung, nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì thiết trượng đã quét tới. Lãnh Huyết trúng chiêu, cây thiết trượng bốc người hắn lên cao, văng vào vách đá. May là hắn đã kịp đề khí hãm lại, bằng không đầu đã đập vào vách đá vỡ sọ mà chết.

Không gian lại chùng xuống. Tử khí từ cái hồ bốc lên ngùn ngụt.

Xú bà bà tuyệt không nghe bất kỳ động tĩnh nào từ Lãnh Huyết, nhưng mục vẫn không tin hắn đã chết. Bất quá Lãnh Huyết chỉ thổ huyết, nội thương trầm trọng, nhưng không thể chết.

Hốt nhiên xuất hiện thanh âm xa lạ ngoài sức tưởng của mục, thanh âm càng lúc càng gần. Xú lão bà thoáng bối rối, đây tuyệt không phải âm thanh phát ra từ kiếm chiêu.

Đó quả thật không phải là âm thanh của kiếm, mà là tiếng một người bò trên sàn gỗ, bò một cách nặng nhọc nhưng mãi miết. Là Lãnh Huyết đang bò đến gần mục.

Nhưng khi mục phát hiện ra thì đã quá muộn.

Lãnh Huyết đã đến quá gần.

Một kiếm đâm thẳng vào bồi tâm của xú bà bà.

Mục đảo người né tránh nhưng không kịp, rốt cuộc bị đâm một nhát.

Có điều vết thương này không đâm trúng búi tâm, cũng không chí mạng.

Thậm chí vết thương này còn đem lại kết quả ngoài mong đợi của hắn.

Bị trúng chiêu, xú bà bà như hoá điên, nội khí xung thiên, xuất ra tuyệt học “Ly Hồn Sát trượng” đập xuống đầu Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết đang nằm ngay dưới chân mộ.

Làm sao hắn có thể tránh được chiêu này?

Uy lực của “Ly hồn sát trượng” y như tên gọi “Ly hồn” của nó.

Lãnh Huyết phải làm gì để toàn mạng khi mà hắn đang nằm ngay dưới chân mộ?

Đây có lẽ là việc làm ngu ngốc nhất trong đời hắn – ném kiếm.

Giờ đây, dù Lãnh Huyết có muốn bắt đắc dĩ chống đỡ vài chiêu thì cũng không thể dùng tay không mà đấu lại với cây thiết trượng cuồng bạo của mộ. Đánh bó tay chờ chết!

Thiết trượng giáng xuống, sinh mệnh của Lãnh Huyết sẽ có kết cục này hay sao?

Đúng vào sát na thiết trượng của xú bà bà giáng xuống, một đạo bạch quang loé sáng, sau lưng mộ có thêm một thanh đoản kiếm.

Lãnh Huyết yêu kiếm còn hơn mạng sống, cho dù có ngốc đến đâu cũng không thể nào ném kiếm một cách vô lý như vậy. Thực ra Lãnh Huyết xuất chiêu kiếm này rất chuẩn xác, chỉ một chiêu đã có thể cắt đứt dây trói, giải phóng hai tay Vô Tình.

Diễn biến sau đó có lẽ không cần nói thêm.

Đúng lúc này, một tiếng rung lắc dữ dội. Trên cầu hiện có ba người: Lãnh Huyết, Vô Tình, xú bà bà, cả ba đều bất động.

Chỉ nghe xú bà bà hét lớn:

— A Tâm! Người làm gì vậy?

Nguyên lai tên sai nhân mập lùn của mụ đang chặt đứt cầu.

— Xú bà bà! Xú quái vật! Ta nhìn người bao năm nay, hôm nay người vô dụng rồi, chết theo lũ xú bỏ khoái đó đi!

Mộc kiều gãy đoạn, tên A Tâm biến mất sau khi để lại một tràng cười điên dại. Cả ba người đều đang rơi...

Hắn trước sau như một, quyết không ra tay giúp đỡ chủ nhân mình, là vì đã có dã tâm từ trước.

“Bạch thủ tri giao do án kiếm”

“Tri nhân, tri diện, bất tri tâm”

Đó là bài học muôn đời.

Thế gian mỗi lúc một nhiều phản trắc, chính chuyên càng lúc càng hiếm hoi.

Thử hỏi tại sao không đáng buồn, đáng hận?

Trong sát na cửu tử nhất sinh đó, việc đầu tiên Vô Tình làm là túm chặt lấy Lãnh Huyết sau đó xuất một mũi “Bạo lôi kinh”. Ám khí phóng thẳng tới chỗ xú bà bà, trong không trung, xác bà ta nổ tung. Mượn lực đẩy của vụ nổ, Vô Tình và Lãnh Huyết vọt lên trên bờ.

Vô Tình nhắm nghiền hai mắt, trước mắt y hiện lên hình ảnh xú bà bà trước khi bị trúng ám khí, cơ hồ như nổ một nụ cười vậy.

Y đâu hay rằng ở dưới âm ty cửu tuyền mụ hắn đang thầm cảm ơn mình. Thà rằng thân xác nổ tung thành trăm mảnh bởi ám khí, còn hơn bị rã nát trong cái hồ tanh tưởi đó. Hơn bất kỳ ai, mụ ghê sợ cái hồ do chính tay mình tạo nên, vì hơn bất kỳ ai, mụ đã chứng kiến quá nhiều cái chết kinh khủng trong đó.

Vô Tình cũng thấy kinh tởm cái hồ này. Y cứ ngờ ngợ rằng cổ hương khí thối nát đó như toả ra từ chính nhân tâm con người vậy.

Đêm tàn.

Gió thoảng ru cành liễu.

Vô Tình nép sát vào vách đá, y thật sự rất mệt mỏi.

— Y phục của huynh!

Lãnh Huyết khẽ gọi. Vô Tình cúi gầm mặt, môi mấp máy:

— Đa tạ!

Rồi ngập ngừng vươn tay đón lấy.

Trong đêm tối, da thịt Vô Tình như được phủ lên một lớp ngân quang, lấp lánh dưới ánh trăng. Một làn gió thoảng qua, Vô Tình khẽ run lên, khiến từng sợi tơ ánh sáng cứ vương vấn trên tay y.

Trời bắt đầu vào thu, không khí se lạnh. Vô Tình cứ run lập cập mãi vẫn chưa mặc xong y phục. Trông y không khác gì một con tiểu miêu ướt sũng như vừa trải qua một trận cuồng phong bạo vũ.

Thấy vậy, Lãnh Huyết sốt ruột sấn đến gần:

— Để đệ giúp huynh! Nếu không nhanh lên huynh sẽ chết cóng mất!

— Không cần!

Vô Tình kiên quyết.

— Đệ chỉ giúp huynh mặc lại y phục, đừng cứng nhắc vậy!

Miệng nói, tay làm, Lãnh Huyết không để Vô Tình kịp phản ứng.

— Nếu lạnh thì huynh cứ kêu lên một tiếng, không ai nói huynh yếu đuối đâu!

Vô Tình thoáng nóng mặt, y quay mặt nhìn chằm chằm vách đá tựa như ở đó có treo mấy bức họa của Vương Hi Chi.

Y đâu hay rằng Lãnh Huyết giờ đây đầu đau như búa bổ.

“Mấy câu này nghe rất quen, chẳng lẽ chỉ là thuận miệng nói ra?”

Thời gian chậm rãi trôi. Vô Tình cứ quay mặt vào vách đá, Lãnh Huyết cứ tiếp tục ôm đầu.

Được một lúc thì Vô Tình quay lại nhìn Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết quay lại nhìn Vô Tình.

Không gian ngưng đọng.

Đôi mắt Vô Tình như làn thu thủy trong trẻo, nhìn Lãnh Huyết thật chăm chú, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Không nhận được, Lãnh Huyết cất tiếng:

— Huynh có chuyện gì à? Tại sao nét mặt lại trầm trọng thế kia?

— Ta...

Vô Tình cúi đầu bối rối, đoạn ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Lãnh Huyết, hai tay nắm lấy hai tay Lãnh Huyết:

— Có câu này ta đã giữ trong lòng từ lâu, hôm nay muốn nói cho đệ nghe.

Trong lòng Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy căng thẳng hồi hộp.

Vô Tình nhìn Lãnh Huyết, đôi mắt trong veo nổi lên một tầng sương, chậm rãi lên tiếng:

— Lãnh Huyết!

— Đệ nghe huynh đây!

— Dù... dù cho bách thể luân hồi, chúng ta... chúng ta...vẫn là hảo huynh đệ!

Trong lòng Lãnh Huyết tựa như có một cơn địa chấn mãnh liệt, rút một tay của mình ra khỏi tay Vô Tình, đưa tay vuốt nhẹ lên một bên mắt hơi sưng của Vô Tình, rồi từ từ lướt xuống má.

Động chạm này của Lãnh Huyết làm Vô Tình giật bắn cả người, y lập tức thu tay, lại quay mặt về phía vách đá.

Chạm vào khuôn mặt Vô Tình tựa như chạm vào một vì tinh tú trên cao, Vô Tình đã quay đi mà tay Lãnh Huyết còn lưu lại trong khoảng không đầy lưu luyến. Nhưng cuối cùng hắn cũng đành lặng lẽ buông tay.

__ Phải rồi Vô Tình! – Lãnh Huyết như sức nhớ ra điều gì – Huynh...có thể cho đệ xem qua cái hộp đó được không?

__ Đệ muốn xem nó làm gì? Từ trước tới giờ đệ có quan tâm đâu?

__ Vì nó mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, thực sự đệ cảm thấy rất tò mò.

Vô Tình quay đi một hồi, đoạn quay trở lại nhìn Lãnh Huyết với cái hộp trên tay.

Lãnh Huyết nhìn qua cái hộp trên tay Vô Tình, nói:

__ Cũng không có gì đặc biệt!

__ Đúng vậy! Thoạt nhìn nó không có gì đặc biệt, chỉ là ngoài ta ra e rằng không ai có thể mở được nó! Đệ hỏi ta những điều này làm gì? Nên nhớ “bệnh tùng khẩu nhập, họa tùng khẩu xuất”. Biết càng ít càng tốt.

Tâm trạng Vô Tình hôm nay khá tốt. Ý Vân toạ cũng đã sửa xong, tay chân đỡ buồn tủi.

Nhưng khi đêm xuống, Vô Tình lại cảm thấy cực kỳ bất an.

Gió thu thê lương thổi.

Trăng u ám.

Vài cánh dơi chập choạng trong đêm tàn.

Vô Tình ngồi trên bãi cỏ, cỏ toả mùi thơm dịu, y lặng ngắm vầng trăng u uẩn trên cao, không thể hình dung ra những gì đang chờ đợi mình phía trước. Có điều, sau bao năm hành tẩu giang hồ, đây là lần đầu tiên y cảm thấy sợ hãi.

Gió lại nổi lên

Cây cỏ lay động.

Một bóng người thấp thoáng sau tán lá.

Vô Tình giật mình quay lại:

— Ai?

Trong đêm đen, hai mắt người nọ rực sáng. Vô Tình không nhìn rõ mặt hắn, nhưng y có thể nhận ra đôi mắt đó, một đôi mắt sài lang. Làm sao Vô Tình có thể quên được khi đôi mắt kia đã từng dán chặt lên từng phân trên cơ thể y?

Theo phản xạ, Vô Tình bật lên ngồi ngay ngắn trên Ý Vân toạ. Không nói không rằng, Vô Tình phất mạnh tay phóng ra năm đạo tam giác tiêu.

Hắn còn chưa động, Vô Tình đã xuất chiêu.

Chưa bao giờ y ra chiêu vội vàng như vậy. Y đang sợ!

Hắn vẫn nguyên vị, hai tay vung lên, năm đạo tam giác tiêu bị thu lại trong tay áo hắn.

Lùng lững tiến lại gần.

Toàn thân Vô Tình đầm đìa mồ hôi. Y võ song thủ vào thành Ý Vân toạ, mười hạt liên châu xé gió bay đi.

Hắn lắc mạnh người, mười hạt liên châu găm vào ba góc cổ thụ phía sau.

Vô Tình thực sự chấn động.

Hắn vẫn tiếp tục tiến lại gần y.

Vô Tình nỗ lực lấy lại bình tĩnh, trên tay đã có thêm một Loan nguyệt đao. Loan đao vút đi trong gió, toả hàn quang chói lóa.

Hắn nhún mình trong không ba nhịp phi lên cao hơn một trượng, loan đao sượt qua chân hắn. Nhưng loan đao vốn hình bán nguyệt, sau khi vòng qua một góc cổ thụ đương nhiên quay lại tấn công hắn từ phía sau.

Hắn gấp người né tránh, song vẫn bị cắt một đoạn trên cánh tay. Loan đao đã trở về trong tay Vô Tình.

Hắn ôm vết thương nhăn nhó. Thấy kẻ địch bị thương, Vô Tình có chút trấn an, song sâu trong tâm khảm y vẫn còn một mảnh linh hồn đang run rẩy. Trong đêm, hắn hiện hữu như một ác ma trong cuộc đời y.

— Lui lại!

Y trầm giọng.

— Người không nên nóng nảy như vậy!

Hắn nhún nhả hương thụ từng chữ mình thốt ra, con mắt lang độc nhìn chăm chăm vào cổ áo Vô Tình.

Vô Tình lạnh người, vung tay định xuất loan đao một lần nữa.

Nhưng y không làm được.

Trên cổ kề một vật rất lạnh, rất mỏng và bén.

Dưới ánh trăng, vật sắc bén ấy toả bích quang.

Đệ bát chương:

... Sau đó hắn lại cúi xuống đỡ Vô Tình dậy, vẻ mặt vô cùng xót xa:

— Người không sao chứ? Thiên a! Người chảy máu rồi kìa! Thật đáng thương!

Vừa nói hắn vừa lau đi tơ máu nơi khoe miệng Vô Tình.

Vô Tình cố sức vùng ra khỏi bàn tay hắn nhưng vô dụng. Y nghiêng rằng:

— Buông ta ra! Buông ra!

Hắn bật cười man dại, đẩy Vô Tình nằm sấp xuống thảm cỏ. Cỏ vẫn thơm dịu dịu. Hắn bứt một ngọn cỏ quét nhẹ lên má Vô Tình:

— Người có thấy nó thơm không? Nhuyễn cân tán của ta cũng rất thơm phải không? Bãi cỏ này là ta đặc biệt dành tặng cho người. Cũng nhờ Lãnh Huyết nói với ta người sẽ ra đây. Nếu ta chọn nơi này làm chốn ân ái đầu tiên của chúng ta, người nhất định rất hài lòng.

.....

Tất cả bắt đầu từ một tiếng xé toạc.

Dường như có một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Y phục của Vô Tình tan nát.

8. Chương 8

Đó là một thanh kiếm rất đặc biệt.

Nó được làm từ loại vật liệu lấy từ Phù Tang Tây Tạng, dù rất nhẹ nhưng lại chịu được sức nặng trăm cân, mỏng hơn cả sợi tơ, và sắc bén tới mức chưa biết chừng có thể cắt cả vàng trắng trên kia ra làm hai mảnh.

Gió thu thê lương thổi...

Trái tim Vô Tình chừng như bị ai đó bứt ra khỏi lồng ngực và ném xuống vực sâu muôn trượng.

Nhất thời y không thốt nên lời.

Y có thể nói gì đây?

“Tại sao?”

Ttrong cuộc đời con người có bao nhiêu lần hỏi tại sao? Và có bao nhiêu lần có đáp án chính xác cho những câu hỏi đó?

Thì ra điều mà y e sợ nhất bây giờ mới diễn ra.

Toàn thân y mỗi một rã rời, thanh loan đao trên tay rơi xuống đất phát ra thanh âm khốc lạnh.

Kiếm của Lãnh Huyết, thanh kiếm đang kề sát cổ y, cũng rất lạnh.

Nhưng không nơi nào trên thế gian này bằng giá bằng cõi lòng y lúc này.

— Lãnh Huyết! Người không cần phải làm như vậy, hấn không thể làm gì chúng ta đâu!

Vô Tình nhìn hấn với ánh mắt đầy kinh tởm, nhưng rồi y cũng nhận ra hấn nói đúng. Thân thể y hoàn toàn thoát lực, cố gắng lắm mới nhấc được một cánh tay lên.

__ Người yên tâm! Nhuyễn cân tán của ta không làm nguy hại tính mệnh của người. Sau hai canh giờ nữa người sẽ tự phục hồi!

Vô Tình đã nhảm. Điều mà y sợ hãi nhất thực ra chưa diễn ra, dù nó đang đến rất gần.

Hấn tiến lại gần Vô Tình thêm một bước.

__ Người muốn gì?

Vô Tình vừa hỏi, vừa nắm chặt hai bánh xe Ý Vân toạ, cố gắng lui lại phía sau, nhưng y chỉ nhích được vài phân thì kiệt sức. Y liếc mắt sang phía Lãnh Huyết, nhưng đáp lại y chỉ là một khuôn mặt lạnh lùng vô cảm.

__ Các người đã làm gì Lãnh Huyết?

Y hỏi, nhưng thực ra y đã có thể lờ mờ đoán ra ẩn tình bên trong. Y hỏi cốt chỉ để phân tán tư tưởng của tên súc sinh kia và kéo dài thời gian.

Nhưng hấn vẫn nhìn y như thôi miên, vẫn từng bước tiến lại gần, đoạn nói:

__ Hấn chỉ là phế vật, người quên hấn đi! Chỉ cần người chịu theo ta, không cần có hấn, ta vẫn sẽ khiến người hạnh phúc suốt đời.

__ Súc sinh!

Cột sống Vô Tình như nổi đầy gai, y hét vào mặt hấn.

Gương mặt hấn vặn vẹo, có vẻ rất tức giận. Hấn giáng thẳng một cái tát vào mặt Vô Tình làm y ngã từ Ý Vân toạ xuống đất, khoé miệng rỉ máu, đồng thời hấn giơng chân đạp Ý Vân toạ của Vô Tình ra xa.

Sau đó hấn lại cúi xuống đỡ Vô Tình dậy, vẻ mặt vô cùng xót xa:

__ Người không sao chứ? Thiên a! Người chảy máu rồi kia! Thật đáng thương!

Vừa nói hấn vừa lau đi tơ máu nơi khoé miệng Vô Tình.

Vô Tình cố sức vùng ra khỏi bàn tay hắc nhưng vô dụng. Y nghiêng rằng:

__ Buông ta ra! Buông ra!

Hắn bật cười man dại, đẩy Vô Tình nằm sấp xuống thảm cỏ. Cỏ vẫn thơm dịu dịu. Hắn ngất một cọng cỏ quét nhẹ lên má Vô Tình:

__ Người có thấy nó thơm không? Nhuyễn cân tán của ta cũng rất thơm phải không? Bãi cỏ này là ta đặc biệt tặng cho người. Cũng nhờ Lãnh Huyết chỉ ta người sẽ ra đây. Nếu ta chọn nơi này làm nơi ân ái đầu tiên của chúng ta, người nhất định rất hài lòng.

Vô Tình chỉ còn biết im lặng.

“Độc pháp của Thiên Độc Tàng cung hữu hương hữu vị, còn là hương và vị rất đặc trưng không thể tìm thấy ở đâu khác”.

Điều này Vô Tình rõ hơn bất kỳ ai, nhưng rốt cuộc y vẫn trúng độc, còn trúng hết thấy hai lần.

Vậy thì y còn có thể nói gì được đây?

“Ta hận người, Vô Tình, người là kẻ ngu xuẩn nhất trên thế gian này. Người tự hại chính bản thân người, tự chuốc lấy nhục nhã muôn kiếp khôn rửa. Người còn hại cả Lãnh Huyết. Tất cả là tại người, Vô Tình, là tại người!”

Vô Tình nằm gục trên bãi cỏ, không ngừng oán hận bản thân. Hồi lâu mới yếu ớt lên tiếng:

__ Ta van người!

__ Người nói gì vậy? Ta chưa nghe rõ!

__ Ta van người! Cầu xin người giết ta đi! Cho ta chết sớm một chút! Van cầu người!

Hắn cười khoái trá:

__ Người thật sự muốn chết?

Vô Tình yếu ớt gật đầu.

Hắn lại cười, cười điên dại.

— Được! Ta sẽ thành toàn cho người.

Đột nhiên hắn thô bạo lật Vô Tình lên, khiến người y nẩy lên trong không trung rồi đập xuống đất. Hắn ghé sát cái mặt mập mạp của mình vào sát mặt y.

— Người muốn chết sao? Được thôi, ta sẽ thành toàn cho người! Nhưng không phải bây giờ!

Đầu lưỡi hắn lướt nhẹ trên chiếc cằm tinh tế của Vô Tình.

— Người đợi chút nữa! Chút nữa thôi! Ta sẽ đưa người đến tận cùng khoái lạc. Người sẽ không phải ân hận đâu. Tuyệt đối khi sang đến thế giới bên kia sẽ nhớ ta vĩnh viễn.

Tất cả bắt đầu từ một tiếng xé toạc.

Dường như có một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Y phục của Vô Tình tan nát.

Hắn dí sát cái mũi trư của mình lên da thịt Vô Tình, tận lực hít thở, miệng lầm bầm những lời lẽ cuồng điên:

— Người có biết lần đầu tiên khi ta nhìn thấy người... nhìn thấy thân thể của người... Không! Người không biết... vĩnh viễn không biết... Ta đã khao khát có được người thế nào...Làm sao người hiểu được...Làm sao người hiểu được???

Mấy ngón tay thô kệch béo tròn của hắn bấu chặt vai của Vô Tình, điên cuồng lay lắc y.

— Người làm ta phát điên...còn người thì sao? Người nhìn ta khinh miệt... người rẻ rúng ta... ghê tởm ta. Nào... sao người không chạy đi... Chạy thoát khỏi ta...Chạy đi... Trong mắt người chẳng phải ta bẩn thỉu như một con cóc sao? Tại sao không thoát khỏi ta đi...

Hắn thở mạnh và gấp gáp, toàn thân nóng bừng như Hoả Diệm sơn. Hắn đã bị kích động đến cực độ.

— Ta sẽ trả lại người tất cả... tất cả những gì người bắt ta phải hứng chịu... Nhận lấy tất cả... tất cả...

Hai chân hắn áp chặt hai cánh tay Vô Tình, hai tay hắn giữ lấy đầu y, lưỡi hắn cuồng lộng trong miệng y, càng lúc càng sâu...

Hai hàng lệ không ngừng lăn dài trên khuôn mặt Vô Tình, y như đang lên cơn mê sảng...

“Sống thì chịu tội... Chết cũng là tốt...Nhưng chết có phải là sự giải thoát hay chỉ đưa ta vào bến trầm luân đau khổ khác trong kiếp người?”

“ Tại sao là ta? Tại sao cứ phải là ta? Rốt cuộc ta sai ở đâu? Tại sao lại dày ải ta suốt kiếp như thế?”

“Lão thiên! Thử địa! Trái tim ta chỉ còn có một chút nguyên lành, các người cứ phải giày xéo cho tan nát mới thỏa mãn sao?”

“Tại sao lại bắt ta mang lấy thân thể này? Tại sao bắt ta mang lấy sỉ nhục này?!”

Thân hình béo tròn của hắn đè lên Vô Tình, bàn tay hắn thô bạo dầy vò y, trên miệng không ngớt vũ nhục y bằng những lời lẽ dâm loạn...

Vô Tình vận người đau đớn hứng chịu một cơn bão táp nặng nề.

Lãnh Huyết vẫn đứng đó, sừng sững như vách đá.

Vô Tình ngược cặp mắt đăm lệ bi thống nhìn Lãnh Huyết, y gọi thầm trong cơn mê mải:

_ Lãnh... đệ... đừng...xin... đừng...nhìn... đừng...van...

Hắn chụp bàn tay dơ bẩn lấp chặt miệng Vô Tình. Đầu lưỡi nhớp nhúa xâm chiếm thân thể y.

Vô Tình mở to đôi mắt kinh hoàng ngậy dại nhìn Lãnh Huyết:

“Ta van đệ... Van xin đệ... Đừng nhìn... Đừng nhìn nữa...Lãnh Huyết... quay mặt đi...van xin đệ...”

Nhưng Lãnh Huyết vẫn nhìn chằm chằm cảnh tượng ê chề trước mặt, diện vô biểu tình, không lộ ra bất kỳ một cảm xúc.

Lẽ nào Lãnh Huyết đã thay đổi đến mức này?

Kỳ thực trong lòng Lãnh Huyết đang dậy sóng.

Đêm ấy, dưới ánh trăng, làn da Vô Tình trắng như bạc.

Đêm nay vẫn là vàng trắng đỏ, làn da Vô Tình vẫn trắng như bạc.

Trắng và trong suốt như ánh trăng.

Nhưng đêm nay, sự trong trắng kia đang bị giẫm đạp, ngay trước mặt hắn.

Đôi mắt Vô Tình khi ấy phẳng lặng như mặt hồ, ngây thơ như nhánh lá non, diễm tình như sông Ngân.

Vẫn là đôi mắt kia, lúc này, ú ám mờ hoang, ngây dại như xác chết, vong tình như âm ty.

Khi ấy...

...đôi tay bạch ngọc đặt lên tay hắn, vừa xấu hổ, vừa ảm áp...

...giờ đây cóng lạnh như băng.

...đôi môi yêu kiều mấp máy gọi tên hắn, vụng dại, ngọt ngào...

...giờ đây bị ngấu nghiến đến chảy máu!

...tâm thân băng tuyết run rẩy trong đêm...

...giờ đây bị dọa đầy vùi dập.

...thanh âm trong trẻo như gió thu...

...giờ đây vỡ tan trong uất hận.

Đầu Lãnh Huyết đau đến thừa sống thiếu chết.

“Dù cho bách thế luân hồi hai ta vẫn là hảo huynh đệ...”

Khi đó hắn đã rung động thật sự.

Giờ đây hắn cảm thấy những gì đang diễn ra thật tồi bại, hắn muốn chấm dứt nó.

Chỉ thế thôi!

Tuyệt không còn lý do gì khác để hắn phải chấm dứt nó.

Không còn!

Lãnh Huyết thầm nhủ, trong khi đầu vẫn kêu ong ong.

Tay hắn siết chặt chuôi kiếm.

9. Chương 9

Dưới tay Vô Tình, cổ bị cào cấu tan nát.

Lưỡi hắn vẫn tiếp tục liếm loạn trên người y không ngừng nghỉ, càng lúc càng lúi sâu xuống phía dưới.

Vô Tình siết chặt nhúm cổ, bàn tay ngọc bạch đã trở nên trắng bệch.

Tay hắn giữ chặt lấy đùi y, lưỡi lúi xuống sâu hơn.

Vô Tình cắn chặt môi khiến đôi môi càng thêm nứt toác, đôi mắt mở lớn đầy kinh sợ, lệ tuôn đến vô pháp kiểm soát.

Hắn vẫn không dừng lại, cái đầu bần thủ nhấp nhô dưới thất lưng nhỏ nhắn của Vô Tình.

Vô Tình nhắm nghiền hai mắt, mày kiếm gắt gao nhíu lại, nắm cổ trong tay nát bấy, y gồng mình chống lại sự xâm phạm đê tiện này, cả đất trời như sụp đổ trước mắt.

Hắn nhích xuống thêm vài phân rồi dừng lại, rúc đầu vào giữa hai chân Vô Tình.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, cả người Vô Tình giật nảy trong không trung, môi y bật ra khỏi sự kìm giữ của hàm răng ngọc, thét:

— K.H.Ô.N.G!!!

Tiếng thét đau đớn rách nát bầu trời, vầng nguyệt trên cao vỡ vụn thành trăm mảnh.

— Dừng lại... Van người... Xin người...

Vô Tình khóc nức lên từng tiếng uất nghẹn.

Nhưng thanh âm của y chỉ kích thích thú tính trong hấn bạo phát!

Đầu hấn cúi thật thấp.

Hốt nhiên, tiếng khóc của Vô Tình vụt tắt.

Tiếng nuốt nước bọt của hấn cũng vụt tắt.

Sau lưng hấn xuất hiện một thân ảnh, trên cổ xuất hiện một lưỡi kiếm, kiếm xuyên từ sau ra trước đâm thủng yết hầu.

Lãnh Huyết túm lấy gáy thi thể quăng ra thật xa khỏi chỗ của Vô Tình, đoạn, chạy thẳng vào rừng.

Vô Tình nhìn theo bóng lưng Lãnh Huyết mãi cho đến khi hấn mất hút giữa màn đêm sâu thẳm. Toàn thân y rã rời, nước mắt khô đi, trên gương mặt trắng nhợt nổi lên những đường gân xanh.

Lãnh Huyết lao đi trong màn đêm dày đặc, hấn không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đầu hấn đau đến muốn vỡ vụn. Lãnh Huyết ôm đầu, nhưng chỉ làm cơn đau thêm nặng nề.

Tay chân bủn rủn, hấn khụy xuống mặt đất, đầu nặng trĩu. Những âm thanh không ngừng vang vọng bên tai: tiếng nói của thiếu phụ kia, tiếng gào thét của Vô Tình. Cả hai xoắn lại thành sợi thừng xiết lấy đầu hấn.

Lãnh Huyết lao đầu vào vách đá, máu bắn ra tung tóe lên mặt. Hoạ hồ làm nỗi đau giảm bớt chăng?

—Cung chủ! Tâm gia chết rồi!

— Đến Độc nhân phụ nhân đã cứu mang hấn mười năm nay mà hấn còn phản, sớm muộn gì cũng sẽ phản lại ta thôi! Chết sớm cũng tốt, tránh “duyệt hổ di hoạ”. Có điều, là ai đã giết hấn?

— Là Lãnh Huyết!

— Quả nhiên!

— Nô tài chưa hiểu ý của cung chủ, chúng ta mất bao công sức mới dụ được Lãnh Huyết, hạ độc cho hắn đi theo chúng ta. Giờ này chẳng phải công cốc rồi sao?

— Người nghĩ có thể dễ dàng khiến Lãnh Huyết phản lại Vô Tình thế sao? Hắn là một bộ khoái nổi danh giang hồ, với Vô Tình lại có tình thâm tự hải. “Bể tâm kỳ độc” của chúng ta chỉ mới trong giai đoạn thử nghiệm, làm sao không chế hắn hoàn toàn?

— Vậy cung chủ còn mất công mất sức làm gì? Sao không bắt luôn Vô Tình truy xét mà phải qua nhiều quan ải như thế?

— Người không hiểu Lãnh Huyết, càng không hiểu Vô Tình. Ta sớm đã biết Lãnh Huyết sẽ kháng độc, nhưng đó chính là điều ta muốn. “Bể tâm kỳ độc” tuy không thể khống chế hoàn toàn thần trí Lãnh Huyết, song nếu hắn kháng độc sẽ càng thâm hơn nhiều. Người đi cùng ta lần này, ta sẽ cho người hiểu rõ con người Vô Tình.

Việc đầu tiên Vô Tình làm sau khi Nhuyễn cân tán tiêu tan là tắm.

Y lao mình xuống dòng nước lạnh, trầm mình lâu đến quên cả thời gian.

Dấu vết của cơn bão khốc liệt vẫn còn lưu lại khắp người y. Những vết thương trên thể xác rồi cũng sẽ lành, còn vết thương lòng thì sao?

Dòng suối vẫn không ngừng trôi, Vô Tình đang nhắm nghiền mắt, cố quên đi những gì đã qua, đột nhiên bên tai vang lên những tiếng cười khanh khách.

Vô Tình mở mắt.

Trước mặt là bảy nữ tử như thiên tiên giáng thế đang vui đùa dưới dòng suối, trên người không một mảnh y phục.

Họ đứng cách y không xa, tiếng cười trong trẻo như ngọc lướt trên dòng suối đến bên tai y, mùi hương từ thân thể họ phảng phất qua mũi y.

Trước mỹ cảnh như vậy, có nam nhân nào lại không động lòng?

Nhưng Vô Tình tuyệt không giống những nam nhân bình thường khác.

Y hoàn toàn đứng đưng với cảnh tượng trước mắt, chỉ thản nhiên lên bờ mặc lại y phục. Sau những ê chề tủi nhục y vừa trải qua thì chẳng còn gì khiến cho y phải xấu hổ nữa.

Y chỉ muốn rút lui thật nhanh khỏi nơi này, nhưng vừa quay lưng lại, kim quang chói loá khiến y nheo mắt. Trước mặt Vô Tình là bảy rương kim ngân rực rỡ, tất cả đều là vàng nén.

Sau lưng là mỹ nữ, trước mặt là kim bảo. Có kẻ nào lại không động lòng?

Vô Tình chẳng những không động lòng, trái lại còn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Gì nữa đây?”

Trong đêm tối, một luồng khí lạnh bốc lên ngàn ngút, trên không trung xuất hiện một thân ảnh.

Một thiếu phụ vận tử y.

Thiếu phụ từ từ đáp xuống trước mặt Vô Tình.

— Hảo khinh công!

— Đa tạ Đại bồ đầu khen ngợi!

Thiếu phụ mang một vẻ yêu mị, quỷ dị đầy ma lực.

— Đại bồ đầu đã đoán ra thân phận của ta?

— Cung chủ Thiên Độc tàng cung!

— Rất thông minh! Hẳn Đại bồ cũng biết rất nhiều?

— Cũng chỉ là phỏng đoán của tại hạ! Đêm hôm đó cung chủ sai phái ba hắc y nhân đến giao thủ với tại hạ. Kỳ thực họ chỉ là quân cờ của cung chủ, cung chủ thừa hiểu ba người họ không phải đối thủ của tại hạ, thật chẳng khác nào bảo họ đi nộp mạng. Mục đích của cung chủ chỉ là dẫn dụ tại hạ rời xa Lãnh Huyết, tạo cơ hội hạ độc Lãnh Huyết. Đó là lần thứ nhất.

— Đúng! Nhưng đêm đó chính Đại bồ đầu lại dẫn dụ họ đó chứ?

“Ta chỉ vì không muốn kinh động đệ, cuối cùng lại hại đệ”. Y cay đắng nghĩ thầm.

— Lần thứ hai là việc tại hạ bị người của tàng cung bắt giữ.

__ Người bắt giữ Đại bổ đầu lúc đó là Độc nhân phụ nhân Kính Yết Tử, đã bị Đại bổ đầu huỷ đi độc nhân duy nhất rồi!

__ Lúc tại hạ bị bắt thì Lãnh Huyết đã trúng độc, sau đó cung chủ sai phái Lãnh Huyết giả dạng A Phúc đi cứu tại hạ, cốt để tại hạ tin rằng đó là Lãnh Huyết thật, không hề có sự yểm trá nào ở đây. Độc nhân phụ nhân đó rốt cuộc cũng chỉ là quân cờ thứ hai của cung chủ, chết mà không biết tại sao mình chết. Có điều tại hạ thực không biết độc pháp gì có thể làm Lãnh Huyết ra như vậy?

__ “Bé Tâm kỳ độc” có thể điều khiển trí não con người. Lãnh Huyết bị trúng độc này thì nhất nhất làm theo chỉ thị của ta.

Vô Tình cười lạnh:

__ Hảo độc được!

__ Đại bổ đầu không thể qua mặt được!

__ Nhưng cả hai lần đó cung chủ đều đã qua mặt tại hạ rồi!

Thiếu phụ cười nhẹ

__ Không phải hai mà là ba.

Vô Tình cau mày:

__ Không lẽ... Không lẽ kể cả chuyện đó cũng là cung chủ sắp đặt?

__ A Tâm thật sự rất ngưỡng mộ Đại bổ đầu, hắn theo ta đã lâu nên ta muốn thành toàn cho hắn một lần. Hắn nói với ta rằng hắn cam tâm đánh đổi mạng sống vì Đại bổ đầu!

Vô Tình chỉ còn biết câm lặng. Từ đầu chí cuối y đều như con rối trong tay ả, cho vinh được vinh, bắt nhục phải nhục.

__ Người làm thế thì được cái gì?

__ Lúc đầu ta để Lãnh Huyết làm nội gián lấy tin tức về “Không tước thần phiến” trong cái hộp của Đại bổ đầu. Đáng tiếc Đại bổ đầu quá cẩn mật, một tin tức nhỏ nhất cũng không hé lộ ra dù với huynh đệ của mình. Khi ấy ta đành đổi kế sách làm nhục Đại bổ đầu trước mặt Lãnh Huyết để hắn tự thân kháng lại độc được của ta. Quả nhiên chứng kiến cảnh tượng đó, bản năng trong Lãnh Huyết thức tỉnh, cuối cùng vẫn ra tay cứu Đại bổ đầu.

“Là ta hại đệ lần thứ hai”. Khoé mắt Vô Tình cay xè. Đoạn nói:

— Nếu Lãnh Huyết kháng lại chất độc trong cơ thể thì người được gì?

— Đại bổ đầu thực sự muốn biết?

Vô Tình lặng lẽ gật đầu.

Cung chủ chỉ tay lên một cành cỏ thụ, một chỉ pháp phóng ra vô sắc vô thanh. Cành cỏ thụ gãy rạp, một vật nặng nề rơi từ trên đó xuống.

Vô Tình định thần nhìn kỹ, đoạn thốt lên thất thanh:

— Lãnh Huyết!

Trước mặt Lãnh Huyết giờ đây chỉ toàn là máu, thất khiếu đều xuất huyết. Trong đó có cả huyết lệ.

Vô Tình bần thần.

Nhưng y vẫn không hiểu ả muốn gì?

— Đại bổ đầu!

— Cung chủ gọi tại hạ? – Vô Tình vẫn thất thần.

— Phía sau lưng Đại bổ đầu là bảy mỹ nữ tuyệt sắc của “Thiên độc tàng cung”

Vô Tình cười nhẹ:

— Tròn có, trắng có, dài có, ngắn có, đúng là đặc sắc!

— Còn trước mặt Đại bổ đầu là kim tiền vạn lượng.

— Cung chủ muốn mua tại hạ? Đáng tiếc đã ra giá quá cao rồi!

Thiếu phụ vận tử y nhướn mày:

— Không! – thở dài – Đại bổ đầu hần đã nghe câu: “Kim ngọc kỳ ngoại, bại tự kỳ trung”

— Tại hạ đã từng nghe qua!

— Triều đình Đại Tống lúc này chính là như vậy, bên ngoài thì bình yên tốt đẹp, kỳ thực bên trong đã rữa nát rồi.

— Tại sao cung chủ có suy nghĩ này?

— Muốn Quốc thái dân an thì phải có hệ thống quan lại công chính liêm minh, nhưng giờ đây trong triều ngoại trừ Gia Cát tiên sinh liệu còn ai xứng với bốn chữ công chính liêm minh ấy? Nội quan thì nhùng nhợ, Đại quan thì lộng quyền, tại sao lại có chuyện đó?

— Thượng bất chính, hạ tắc loạn, nếu đương kim thánh thượng là một minh quân hoàng đế thì tuyệt không có những chuyện này.

— Đại bổ đầu nói hay lắm! Vậy chắc Đại bổ đầu cũng từng nghe câu phù thịnh chứ không phù suy.

— Cung chủ muốn tại hạ phò tá Thừa tướng?

— Tài năng như Đại bổ đầu xứng đáng được trọng dụng. Người xem đó, Tướng gia có thể cho Đại bổ đầu tất cả mọi thứ.

— Những nữ nhân đó và số kim bảo này?

Vô Tình hỏi giọng đầy châm chọc.

— Cả tước vị, danh vọng, bất cứ thứ gì Đại bổ đầu muốn! Và...

— ả từ từ tiến lại gần nơi Lãnh Huyết đang phủ phục – cả hần nữa nếu Đại bổ đầu muốn.

Giờ thì Vô Tình đã hiểu ra Sái Kinh và tổ chức này muốn gì, đầu tiên muốn y nộp ra “Khổng Tước phiến thân”, sau nữa lại muốn thu phục y, mà thực ra là ép y phải theo vì nếu không Lãnh Huyết sẽ...

Vô Tình liếc sang Lãnh Huyết, Lãnh Huyết như một kẻ vô tri không còn biết gì nữa.

Lòng quận thất, nhưng Vô Tình vẫn đành thếp.

__ Chấm dứt đi! Sái Kinh và tất cả các người!

Nét mặt cung chủ Thiên độc tàng cung không hề biến, suốt thời gian qua ả vốn đã biết mua chuộc Vô Tình là điều không thể, chỉ vì làm theo kế hoạch của chủ nhân giao phó nên mới phải mất công như vậy. Nhưng ả cũng tuyệt không thể không có thu hoạch.

__ Đại bổ đầu khẳng định chứ?

Vô Tình không đáp, lẳng lặng quan sát thái độ của ả.

__ Được thôi! Nếu Đại bổ đầu đã quyết định như vậy thì...

Ả tiến lại gần Lãnh Huyết

__ Đại bổ đầu cũng không cần hấn nữa phải không?

Vừa nói, ả vừa vung tay lên không chuẩn bị giáng một đòn chí mạng, người lãnh trọn chính là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết sắp bị một chưởng của tử y thiếu phụ làm nát báy.

Giữa lúc phần sống chỉ trong muôn một, Vô Tình lao đến không chút do dự. Nếu y đỡ cho Lãnh Huyết một chưởng này, kết cục có lẽ sẽ khả quan hơn, ít nhất y không trọng thương như Lãnh Huyết nên có thể chết được toàn thân.

Vô Tình nhất thời không thể nghĩ ngợi gì, y chỉ vung tay theo phản xạ. Thật không ngờ chỉ một cái phát tay hoàn toàn vô thức, Vô Tình đã xuất ra một chiêu thức có uy thế mãnh liệt tạo thành lá chắn vây quanh y và Lãnh Huyết, cản lại chưởng pháp của cung chủ tàng cung.

Vô Tình thoáng giật mình.

“ Chiêu thức này ngày trước thế thúc đã truyền lại cho ta để phòng thân, chưa từng nghĩ lại có uy lực như vậy!”

Tử y thiếu phụ hừ lạnh

__ Đại bổ đầu đã không chấp thuận yêu cầu của ta, tại sao còn muốn cứu người?

Vô Tình nhìn gương mặt rờn rờn máu đỏ của Lãnh Huyết, đau đớn vô cùng hạn.

Nhìn thấy thái độ của Vô Tình, ả ngằm thở dài:

— “Uy vũ bất năng khuất” người của Lục Phiến môn thật không tầm thường!

Nói đoạn, ả đưa ra một gói bột nhỏ.

— Đây là thuốc giải!

Vô Tình ngược lên nhìn

— Tại hạ chưa hiểu ý của cung chủ!

— Đại bồ đầu không chịu thuận, lẽ ra ta phải giết để tránh đem dài lăm mòng, nhưng, Đại bồ đầu làm bốn cung tâm phục khẩu phục. Có điều ai thờ chủ nấy, bốn cung có thể không giết Đại bồ đầu nhưng lễ vật nước Kim thì không thể không có. Đại bồ đầu cũng sẽ không thiệt thòi, đây là thuốc giải cho Lãnh Huyết, Đại bồ đầu cứ suy nghĩ cho kỹ.

“Nhớ kỹ, mang được nó về kinh là việc hệ trọng, nhưng quan trọng hơn hết là không được để nó rơi vào tay Sái Kinh.”

“Thế thúc...”

Nội tâm Vô Tình giằng xé dữ dội, một bên là huynh đệ, một bên là Quốc gia đại sự và thế thúc của y.

“Dù bách thế luôn hồi, hai ta vẫn là hảo huynh đệ...”

Vô Tình nhắm nghiền mắt, cuối cùng vẫn phải đưa ra một quyết định. Thật khó khăn!

— Làm sao tại hạ biết cung chủ không gạt tại hạ thêm lần nữa?

Vô Tình hỏi, câu hỏi này đồng nghĩa với sự thoả hiệp, y đã quyết định chọn Lãnh Huyết, Lãnh Huyết nằm bên dưới cổ hết lắc đầu ra hiệu không tán thành. Nhưng Vô Tình đã quyết, y biết với mình cái gì mới là quan trọng nhất, y chỉ không muốn hối hận thêm bất kỳ lần nào nữa trong đời.

Cung chủ cũng mỉm cười với y:

— Đại bồ đầu cứ cầm thuốc giải trước, là thật hay giả có thể tự kiểm chứng. Còn về thần phiến, ra khỏi Thượng Tạo sơn này đi về phía kinh thành năm mươi dặm sẽ gặp một khách điểm nhỏ, đối diện với khách điểm đó có một ngọn đồi. Đúng ngày rằm tháng bảy năm nay bốn cung sẽ tới lấy thần phiến ở ngọn đồi đó.

__ Nếu tại hạ không đến?

__ Đại bổ đầu sẽ y hện! Bồn cung tin chắc như thế.

10. Chương 10

Mưa thu lất phất.

Lãnh Huyết nằm bất động trong lòng Vô Tình.

Tiểu điểm hiện ra trước mắt hai người trông giống một chuồng thú hơn là nơi con người có thể nghỉ chân.

Nó bản và đồ nát.

Nhưng vẫn không thể thâm như cội lòng Vô Tình lúc này. Y mỉm cười chấp nhận thực tại, từ từ tiến vào trong tiểu điểm.

Tên tiểu nhị đang lau bàn. Có lẽ cả đời hắn chỉ mắc mỗi việc lau những cái bàn đầy bụi này. Thấy khách vào hắn cũng chẳng buồn ra chào đón. Khách vào mặc khách, lau bàn mới là việc của hắn.

May là vị khách của hắn cũng thuộc loại cực kỳ dễ tính.

Vô Tình cứ thế lẳng lặng đi vào, lẳng lặng chọn một cái buồng nhỏ ở dưới chân cầu thang, lẳng lặng dọn dẹp chiếu chăn trong khi một tay vẫn ôm ngang người Lãnh Huyết. Khi đã tương đối tươm tất, nói tương đối có nghĩa là cái chăn mốc ảm đã được trải ra che đi mấy vết thủng của tấm lót giường và cái gối cứng như đệm gạch đã được thay bằng bộ y phục rách của Vô Tình sau khi gấp lại gọn gẽ, Vô Tình từ từ đặt Lãnh Huyết xuống dù y chưa thực sự hài lòng.

Tên tiểu nhị lăm bầm nguyên rửa.

__ Lâu lâu có khách thì lại vớ phải một tên què với một tên liệt.

Thì ra ngoài việc lau bàn, hắn cũng thích mắng, mắng đến độc địa là đằng khác.

Vô Tình mỉm cười, lâu lâu nghe mắng cũng vui tai, tự dưng y cảm thấy có sinh khí. Y nhẹ nhàng đặt lên cái bàn hắn đang lau một đỉnh bạc.

Tiền có sức hút kỳ lạ thật.

Tên tiểu nhị ngừng lau bàn, ngừng mắng, ngược lên nhìn vị khách hào phóng kia, trong lòng khó hiểu tại sao một người có tiền lại trú tại chỗ như vậy? Vừa nhìn thấy Vô Tình, mặt hắn liền đỏ bừng, miệng lắp bắp:

— Vị công tử này... không biết là...có yêu...yêu cầu gì không?

Vô Tình lắc đầu, đoạn nói:

— Phiền người giữ im lặng và chỉ cho ta nhà bếp ở đâu?

— Ách... công tử cần gì thì cứ yêu... yêu cầu, tiểu nhân sẽ cố hết sức làm công tử vừa lòng.

— Ta muốn tự làm, phiền người chỉ cho ta

Tên tiểu nhị đành chỉ cho y tự làm, miệng lầm bầm:

“Đáng tiếc, mi thanh mục tú, xinh đẹp động nhân như vậy mà lại bị tàn phế!”

Vô Tình thấm những giọt mồ hôi trên trán Lãnh Huyết.

— Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết nghe tiếng gọi chậm chậm mở mắt, kinh mạch toàn thân bị kỳ độc phong toả, không thể cử động, chỉ có thể di chuyển mục quang một cách chậm chạp, đôi lúc cất lên vài tiếng khe khẽ.

— Uống thuốc!

Vô Tình thấp giọng như sợ làm Lãnh Huyết giật mình, một tay nâng bát thuốc, nhìn Lãnh Huyết đầy vẻ quan hoài.

Y kê bát thuốc vào miệng Lãnh Huyết, khẽ giục:

— Đệ chịu khó một chút!

Lãnh Huyết cố gắng cất đầu để uống nhưng vô dụng, Vô Tình đành nâng đầu hắn dậy, đẩy bát thuốc vào sát miệng hắn nhưng đầu Lãnh Huyết không thể tự chủ, cứ nghiêng ngả làm thuốc chỉ trực trào ra ngoài.

— Không được! Thuốc giải không có nhiều, không thể hao phí.

Lãnh Huyết nhìn Vô Tình bằng ánh mắt bất lực, đoạn cố hết sức lên tiếng:

— Cứ mặc kệ...

Vô Tình lắc đầu:

— Uống thuốc vào đệ sẽ khỏi, lại giống như trước đây.

“Giống như trước đây?” Lãnh Huyết chưa xót thẳm nghĩ, “đệ còn mong như thế nữa sao?”

Vô Tình im lặng.

Chậm rãi đưa chén thuốc lên miệng nhấp một ngụm, rồi cúi xuống thật thấp, thật thấp cho đến khi môi y chạm vào môi Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết ngẩn ra.

Môi Vô Tình mềm mại như cánh hoa xuân vậy. Từ bên trong hai cánh môi dịu dàng ấy, một dòng thuốc trào ra tươi ướt môi hắn. Lãnh Huyết tách môi đón nhận dòng thuốc chảy vào. Với hắn, đó là chén thuốc ngọt ngào nhất thế gian.

Dòng thuốc sắp cạn, Lãnh Huyết còn đưa lưỡi hứng lấy giọt thuốc cuối cùng còn vương lại trên môi Vô Tình.

Đến lượt Vô Tình ngốc lảng.

Lưỡi Lãnh Huyết thật ấm áp, thật ẩm ướt, lướt nhẹ trên môi y như cơn gió mát đầu hạ. Vô Tình cơ hồ cầu mong cho giây phút này còn mãi, chén thuốc này vĩnh viễn không cạn.

Chén thuốc cạn rồi mà họ vẫn giữ nguyên tư thế kia.

Cùng nhau cảm nhận sự nồng nàn trong hơi thở.

Chén thuốc cạn rồi mà tình chưa cạn.

Hai người đắm đuối nhìn vào mắt nhau để thấu hiểu nhau nhiều hơn.

Đột nhiên Vô Tình cảm thấy sợ hãi.

Cứ tiếp tục giữ nguyên tư thế như vậy không biết sẽ dẫn đến đâu.

Bản thân Vô Tình cũng bắt đầu không thể tự chủ.

Lãnh Huyết nằm ngay bên dưới cơ hồ cũng có suy nghĩ tương tự.

Sau đêm hôm đó, Vô Tình không mong muốn có lần thứ hai.

Với Lãnh Huyết càng không.

Chỉ là giây phút này thật tuyệt vời, y không muốn kết thúc nó như thế này.

Chỉ là y không muốn rời xa Lãnh Huyết.

Càng lúc Vô Tình càng căng thẳng.

“Không được rồi! Buông tay thôi”

Vô Tình thầm nhủ.

Nhưng rốt cuộc y vẫn không thể nhấc môi lên.

Ở bên dưới Vô Tình, Lãnh Huyết vừa ngây ngất, vừa hứng thú. Vô Tình mãi không chịu rời khỏi hắn. Hắn đương nhiên cũng muốn như vậy. Chỉ là chưa bao giờ Lãnh Huyết thấy một Vô Tình thế này.

Cơn mưa ngoài trời mãi chẳng chịu tạnh...

11. Chương 11

Vô Tình và Lãnh Huyết vẫn đang trong cảnh môi kề môi.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở.

Tên tiểu nhị đứng đằng sau cánh cửa, nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, hấn đỏ bừng mặt rồi rít xin lỗi rồi lảng đi.

Nhưng bầu không khí giữa hai người trong phòng đã không thể như trước được nữa. (thằng phá đám!)

Vô Tình ngượng ngùng quay đi.

Lãnh Huyết thở dài!

Chính ngọ ngày rằm tháng bảy năm Tuyên Hoà thứ nhất.

Vô Tình ngồi hí hoáy trên chiếc bàn vừa được lau sạch bụi, trên tay là chiếc hộp đựng “Khổng tước thần phiến”. Lãnh Huyết nhìn vóc dáng mảnh mai của y in trên vách, lòng chợt thấy xót xa:

— Giữa trưa rồi sao huynh không đi nghỉ?

Lãnh Huyết cất tiếng. Có vẻ như thuốc giải rất công hiệu, Lãnh Huyết đã có thể cử động một chút và nói năng một cách dễ dàng.

Có điều Vô Tình không đáp lời hấn, mà chỉ vùi đầu vào chiếc hộp ở trên tay và cái gói đựng thứ bột màu đen ở bên cạnh.

— Vô Tình

Lãnh Huyết gọi, giọng có vẻ hơi phật ý. Vô Tình quay qua nhìn chàng với ánh mắt trù mến, đoạn nói:

— Sao đệ không ngủ tiếp đi! Cứ mặc ta.

Lãnh Huyết nhìn Vô Tình không chớp:

— Vô Tình!

— Nga?

— Tại sao huynh lại như vậy?

— Sao?

— Sao huynh không bỏ mặc đệ? Nhiệm vụ của huynh là mang cái hộp đó về kinh cơ mà! Sao huynh lại vì đệ mà trở thành thất trách? Còn thế thúc thì sao? Nếu huynh không mang nó về kinh thì thế thúc cũng liên lụy, huynh biết rõ mà! Hay huynh huỷ bỏ cuộc ước hẹn với ả đi được không?

Vô Tình lắc đầu

— Đệ được như thế này là nhờ ả cho thuốc giải, hơn nữa nếu huỷ bỏ cuộc ước hẹn thì ả liệu có tha cho chúng ta không? Ý ta đã quyết, đệ đừng nhiều lời.

— Huynh cho đệ hỏi thêm một câu nữa thôi.

— ...

— Tại sao huynh không thể trở thành một con người vô tình chân chính?

Vô Tình lặng đi trước câu hỏi này. Có lẽ y cũng chẳng biết câu trả lời, mà Lãnh Huyết cũng không cần lời đáp của y nữa.

Lãnh Huyết nằm quay mặt vào trong tường.

Chiều dần buông...

Mưa tuôn đến khuynh đảo cả đất trời, càng làm xiêu vẹo cả cái tiểu điểm vốn chẳng vững chãi gì cho cam.

Trước mặt Vô Tình là một lá thư lạnh lùng.

Nước mưa hắt qua cửa sổ thấm ướt cả trang giấy của y.

Thời khắc ước hẹn với cung chủ kia sắp đến.

Y vẫn ngồi im lặng.

Khó khăn lắm mới kiếm được một vò rượu nhạt ở chốn thâm sơn cùng cốc này.

Rượu không khác gì nước lã.

Nhưng y vẫn điềm nhiên xuyết ẩm.

Không buồn, không vui, không nghĩ ngợi gì.

Lòng y cơ hồ phẳng lặng như trang giấy kia.

Lãnh Huyết bật dậy trong đêm.

Cơ thể đã có thể vận động khá dễ dàng mặc dù ở các khớp vẫn còn nhức buốt.

Trời đã tạnh mưa từ lâu.

Sắp bước sang canh ba, thời điểm của cuộc ước hẹn.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn quanh.

Đây là lần thứ hai hắn bật dậy lúc nửa đêm tìm kiếm Vô Tình.

Lần trước chỉ có Ý Vân tọa.

Lần này cả Ý Vân tọa cũng không còn.

Nhưng bên cạnh Lãnh Huyết có thêm một cái túi vải và một bức thư.

Sau cơn mưa, trăng lại nhô cao.

Rằm tháng bảy năm nay trăng thật đẹp.

Vô Tình lặng lẽ đi vào ánh trăng, đôi vai gầy ướn nặng phong sương.

Địa điểm ước hẹn là một ngọn đồi đối diện với tiểu điểm, bên trên ngọn đồi có hai cây thông sừng sững rủ bóng che xuống một ngôi cổ mộ.

Ngôi mộ phần hoang phế, cô độc, trợ trợ giữa đồi.

Hai cây thông rì rào trong gió như cất một khúc ca ai văng.

Vô Tình đợi.

Suốt hơn hai mươi năm trong cuộc đời, có lẽ y đã dành một phần ba số đó để đợi.

Không gian phẳng phất u hương.

Thiếu phụ đến thật đúng hẹn.

— Đại bổ đầu thông thả quá!

— Cũng chẳng còn gì phải vội!

Họ trao đổi với nhau chỉ đôi lời, không gian lại chìm vào yên lặng.

Lãnh Huyết lao ra khỏi khách điểm như một người điên, nhưng chưa ra đến cổng thì lại gục xuống.

Tên tiểu nhị hoảng hồn chạy lại:

— Quan gia! Có chuyện gì hấp tấp vậy?

— Lãnh Huyết túm chặt cổ áo hắn gần từng tiếng:

— Huynh ấy đâu rồi? Đi bao lâu rồi?

Tên tiểu nhị sợ hãi làm rớt cả cái khăn rách rưới hắn đã dùng để lau bàn ngón chục năm nay, miệng không ngớt lắp bắp.

— Vị công tử đó... đi được... một lúc rồi! Trước khi đi... còn yêu... yêu... yêu cầu tiểu nhân trông coi quan gia.

Lãnh Huyết chưa nghe hắn nói hết câu đã chạy vào đêm.

Lá thư Vô Tình để lại còn in từng chữ trong đầu chàng.

... đã không thể hoàn thành nhiệm vụ, càng không thể liên lụy thế thúc...

— Huynh không thể có chuyện gì! Huynh phải đợi!

... con đường phía trước dành phó thác các đệ đi thay ta...

— Huynh phải đợi! Đệ mặc kệ! Huynh phải đợi!

...”kim ngọc kỳ ngoại, bại tự kỳ trung”, Đại Tổng rửa nát từ bên trong rửa ra, sớm muộn gì cũng vong quốc...

— Đại Tổng cần huynh, chúng đệ cần huynh, tất cả đều cần huynh!

...có điều ta mong các đệ tin rằng “thiên lý tuần hoàn, báo ứng bất爽” ...

— Huynh không thể chết được! Sao huynh lại từ bỏ dễ dàng như vậy?

“...đệ hỏi tại sao ta không thể làm một kẻ vô tình chân chính?”

...kỳ thực...

...ta rất muốn vô tình...

...nhưng lại không làm được...

Dù sao thì, thiên địa vẫn hữu tình...

— Nói dối! Vô Tình! Tại sao huynh bỏ đệ? Tại sao huynh bắt đệ sống không bằng chết?

Con dốc sau mưa trơn trượt, Lãnh Huyết ngã sòng soài trên đất, úp mặt xuống bùn, miệng rên rỉ không ngớt trong cơn đau vô hạn.

...còn một điều cuối cùng... Trời sắp lạnh rồi Lãnh Huyết. Hiệp khách giang hồ phải tự may áo mùa đông. Trong cái bọc này có một cái của ta, đệ giữ lấy tạm dùng. Đừng trách ta. Đừng hận ta...

— Huynh tàn nhẫn lắm Vô Tình! Tại sao bỏ đệ? Còn bảo đệ đừng hận huynh?

Lãnh Huyết cố nhích lên từng phân một, nhưng lại trượt xuống, toàn thân ê ẩm. Hắn đã đến rất gần...rất gần...Chỉ còn một chút...

— Đây là thứ cung chủ cần.

— Đại bổ đầu quả nhiên trọng chữ tín!

À đưa tay đỡ lấy cái hộp từ trên tay của Vô Tình, mỉm cười mỹ mãn.

Nhưng không ngờ khi vừa chạm tay vào cái hộp, Vô Tình đã khởi động cơ quan...

Cái gói bột đen ở bên cạnh chàng chiều này chính là thuốc nổ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Lãnh Huyết chỉ còn một chút....

“Một chút” đó vĩnh viễn không thể với tới.

“Một chút” đó sâu rộng tựa thiên thu.

Lãnh Huyết chỉ còn biết hét lớn một tiếng đầy thống hận:

— V.Ô T.Ì.N.H!

Vô Tình lặng lẽ đi vào ánh trăng, đôi vai gầy ướn nặng phong sương.

Vô Tình lặng lẽ đi vào nơi vĩnh hằng vô cùng vô tận.

Trong căn tiểu điểm đồ nát, bên ngọn đèn khuya, Lãnh Huyết chậm rãi mở túi vải Vô Tình để lại. Bộ tuyệt y của Vô Tình dần dần hiện ra, Lãnh Huyết úp mặt vào bộ hàn y, khoé mắt trào dâng hai hàng lệ, thấp giọng gọi:

— Vô Tình! Vô Tình!

Một cơn gió thổi qua bật tung cánh cửa sổ. Lãnh Huyết đứng bật dậy:

— Vô Tình?

Trả lời hần chỉ là khoảng không tĩnh lặng đến đáng sợ. Từ túi áo của Vô Tình rơi ra một phong thư. Thì ra y đã để lại cho Lãnh Huyết hai thư bức chứ không phải một. Lãnh Huyết mở phong thư, đôi tay run rẩy. Một bức huyết thư:

“ Lãnh Huyết, thực ra trong lòng ta bấy lâu nay chỉ có hình bóng đệ, nhưng lại không nói nên lời. Đêm hôm ấy đã định bày tỏ cho đệ hay mọi niềm chất chứa, nhưng cũng chẳng thể thành như ý muốn, chỉ sợ đệ không chấp nhận, cuối cùng chỉ có thể nói rằng: “Dù cho bách thể luân hồi hai ta vẫn là hảo huynh đệ”. Hiện tại ta có muốn nói cũng đã muộn. Trời xanh luôn thích trêu ngươi. Ta đã ô ử, không xứng ở bên đệ. Đau ngắn còn hơn khổ dài. Xin lỗi, ta đành đi trước một bước. Nếu có kiếp sau, chỉ nguyện cùng quân như cây liền cành chim liền cánh. Hãy hiểu cho ta!”

Bức huyết thư rơi khỏi tay Lãnh Huyết. Hắn cười dài sau màn lệ.

Bình minh lên.

Như thường nhật, tên tiểu nhị dậy sớm lau bàn.

Hắn bước vào căn phòng trọ có khách thuê duy nhất trong tiểu điểm đồ nát này.

Căn phòng lạnh như băng.

Thi thể trên sàl lạnh như băng.

Một thanh kiếm xuyên từ trước ra sau.

Thanh kiếm thật mảnh, thật sắc, thật nhẹ như được làm từ thứ chất liệu vô cùng đặc biệt.

Vĩnh viễn không còn ai có thể dùng kiếm đó nữa.**TOÀN VĂN HOÀN.**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-tinh>